

Питър Куилтър

Пиесите на Питър Куилтър са поставяни в над 40 държави по целия свят и са преведени на повече от 30 езика. Имал е 3 успешни представления в Уест Енд Лондон и е бил номиниран за наградата на името на Лорънс Оливие два пъти – за най-добра нова пиеса и за най-добра комедия. Пиесата му за Джуди Гарланд „Края на дъгата“ е счупила всички рекорди на Графалгар Студио в Лондон преди да бъде преместена на Бродуей през 2012г., където е била номинирана за 3 награди Тони. През 2019г. е била адаптирана за филма „Джуди“, където печели Оскар, в главната роля Рене Зелевегър. Пиесата на Куилтър „Великолепната“ (истинската история на Флорънс Фостър Дженкинс, най-ужасната певица в света) е международно призната и се играе по света повече от 15 години, включително и в 10 европейски Национални Театри. Други негови произведения включват „Дуети“, мюзикъла „Мъжка банда“, комедията „На следващата сутрин“, драмата „4000 дни“ и новата му пиеса за 3 актьори озаглавена „Хълмът“. „В плен на снега“ е написана по време на изолацията заради Корона вируса през пролетта на 2020г.

В ПЛЕН НА СНЕГА

Превод - Михаела Кацарова
За контакт: mihaela_k@mail.bg
Тел.: 0884040004

Участници

(и двамата са между 50 и 60 годишни)

Патрик
Джудит

Обстановка

Зима. Изолирана къща в провинцията. Хола е с голям панорамен прозорец от който се вижда поле и силен снеговалеж. Този прозорец често е покриван с голяма завеса, която се отваря с въже. Мебелите са описани в текста- и включват радио, маси, бюфет с напитки, кресло, библиотека, канапе и скулптура (бюст). От дясно на сцената има врата, която води навън. От ляво на сцената е врата към вестибюл(коридор) и втори изход към кухнята. Когато се отвори външната врата трябва да се получи ефект от духането на вятъра и снежинки да влизат в стаята. Това може лесно да се постигне с мощен вентилатор и изкуствен сняг, подсилено от звукови ефекти.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Сцена първа

Холът на изолирана къща в провинцията. Големият панорамен прозорец е закрит от завеса. Вечер по време на силна снежна буря. Патрик влиза и включва осветлението. После пуска радиото. Чува се класическа музика. Излиза до кухнята, връща се след малко с поднос на който има чиния с мезета, покрита с найлон, и чаша наполовина пълна с червено вино. Оправя няколко предмета, които не са точно на място. След това сядва в креслото, маха найлона, отпива от виното и се кани да започне да яде. Звъни се на вратата. Той е изненадан и объркан. Звъни се отново. Поглежда подозрително, оставя

храната, намалява звука на радиото, приближава се към вратата, но все още не я отваря.

Патрик:

(провиквайки се през вратата) Здравейте...?! Здравейте, кой е там? Мисля, че сте объркали адреса.

Отново се звъни. Като оръжие той грабва един чадър. Поема дълбоко въздух. След това маха резето и отключва вратата. Докато отваря вратата е почти повален от снежната виелица и силния вятър.

О, боже мой!

Джудит:

Трябва да вляза.

Патрик:

Мисля, че сте сбъркали.... Извинете, но коя сте вие?

Тя все пак влиза. Облечена е с палто, шал, шапка и ботуши. Цялата е покрита със сняг.

Джудит:

Нямам идея коя съм! Студено ми е, мокра съм и съм пред истерия, това е всичко което знам.

Маха шапката си и се усмихва на Патрик докато още трепери от студ. Маха част от снега от раменете си.

Ха,ха,ха! Извинете, че нахълтах така. Трудно се обяснява човек на прага на вратата по време на снежна буря. Цял метър е натрупало. Сигурна съм, че никой не може да влезе или излезе.

Патрик:

Но, вие успяхте.

Джудит:

Да, успех, наистина успех. Аз съм упорита дърта кучка. Ей, ме на!

Патрик:

Да. Наистина ей ви на! И коя по-точно сте-?

Джудит:

И ветровито също. По-зле е отколкото си мислех. Въпреки, че изобщо не мислех, сега като се замисля. Е, човек не винаги мисли, нали? Просто се изтрелях. В епическата белота искам да кажа. Голяма трупачка, едвам отворих вратата си. Всеки здравомислещ би се обърнал и би се отправил към камината си с чаша горещо какао. Но не и аз. Дърта глупачка. Хвърлих един поглед, разбрах на къде вървят нещата и че ще става по зле и реших сега или никога! Може би трябваше да избира никога.

Патрик:

Не може би – категорично никога. Но аз все още не...

Джудит:

Къде мога да оставя шапката си? Много е мокра. Сигурно тече вода от мен върху килима ти, но няма да си сваля палтото. Ужасно студено е тук. Започват да се образуват ледени висулки по мен на места за които даже не подозирах, че съществуват.

ТЯ ПОДАВА ШАПКАТА СИ. ТОЙ Я ВЗИМА С НЕУДОВОЛСТВИЕ

Патрик:

Не очаквах...

Джудит:

Не. И аз също.

ТОЙ ПОЕМА ШАПКАТА Й

Патрик:

Малко съм объркан.

Джудит:

В този момент или по принцип? (Преди той да успее да отговори) Напълно нормално е. И аз преминах през такъв период. Правя си напитка, след това си правя втора като

въобщие съм забравила за първата, добавям захар след като вече съм сложила, след това започвам да пея песен, която никога не съм чувала преди това и тръгвам за магазина без да съм си сложила бельо. И трябва да си купя бельо. А най-странното от всичко е, че започнах да си говоря сама. Можеш ли да си представиш? Въпреки ,че колкото и да е странно намирах тези разговори за много забавни. Оказа се, че съм много по-забавен и интересен човек отколкото съм си мислела, че съм.Така че, извадих дневника си и всяка вечер в 7 започвам да си лафя и да си вода записки. Направо не е за вярване какво открих за себе си. А бях убедена, че съм ги забравила вече тези неща. Въпреки, че не мога да съм ги забравила, нали така? Дали е признак на лудост? Надявам се, че не! (Оглежда се наоколо) Канех се да кажа, че имате прекрасен дом – но не е съвсем така, нали. Малко обикновен. Дано не се сърдите, че го казвам.

Патрик:

Е, ако искам да бъда честен.....

Джудит:

Съжалявам, думите просто излизат от устата ми. Искам да кажа само като си помисля нещо и то изкача от устата ми. Постоянно минно поле. Не, че къщата ти ми влиза в работата. Надявам се, че не те безпокоя?

Патрик:

Е, фактически....

Джудит:

Защо държиш чадър в ръцете си? Беше тръгнал да излизаш ли?

Патрик:

Грабнах го когато се звънна на вратата. В случай, че се окаже масов убиец.

Джудит:

Много умно. (гениално) Ако ще те убиват, няма да искаш да си мокър.

ПАТРИК ПОСТАВЯ ЧАДЪРА ОБРАТНО ЗАД ВРАТАТА

Е – ето ни и нас.

ДЖУДИТ СВАЛЯ ШАЛА СИ

Би ли го оставил при шапката.

Патрик:

Вероятно бих, да – но – зависи дали възнамерявате да останете.

Джудит:

О, ама аз току-що пристигнах.

Патрик:

Да, но - ...давате ли си сметка – къде точно се намирате?

Джудит:

Аз съм у вас. (във вашата къща)

Патрик:

Правилно. И вие живеете...?

Джудит:

О, боже мой! Чак сега ми светна. Ти не ме разпозна (не се сети коя съм), нали?

Патрик:

Не. Изобщо не.

Джудит:

Колко забавно! (ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ ЕКСЦЕНТРИЧНО). Толкова е забавно, нали!

Патрик:

Може би – не съм сигурен.

ДЖУДИТ СЕГА МУ ПОДАВА ШАЛА СИ, КОЙТО ТОЙ ПОЕМА С НЕОХОТА

Джудит:

Може да ги сложиш на кухненския плот, където спокойно да си капят. Снегът е

безмилостен, просмуква се навсякъде. Наистина замръзнах навън. Малко по-топло е тук вътре. Но не много по-топло.

Патрик:

Не прекалявам с отоплението.

Джудит:

Не. Много подходящо е за пингвини преди всичко. Гледаш ли пингвини? Ако гледаш, тогава се извинявам защото в такъв случай има смисъл.

Патрик:

Имам чувството, че малко се отклоняваме от темата. Може би -? Извинете- вие сте....?

Джудит:

Джудит.

Патрик:

(ВСЕ ОЩЕ НЕ СЕ СЕЩА КОЯ Е) Джудит? Аха...Джудит от....?

Джудит:

Точно така. Ще ги занеса в кухнята вместо теб.

ДЖУДИТ ВЗИМА ШАПКАТА И ШАЛА И ОТИВА В КУХНЯТА С ТЯХ. ВРЪЩА СЕ С ЧЕТКА ЗА МИЕНЕ.

.... Трябва да си взема такава. Сигурна съм, че ти спестява много усилие. Да чистиш тенджерата с ръце и ноктите ти стават на нищо. Предполагам, че трябва да си много практичен – мъж, който живее сам. Така си мисля?

Патрик:

Мъж, да. Живеещ сам –също. От дълго време вече. Само аз.

Джудит:

Значи, ако изведнъж те заколя с брадва – никой няма да разбере седмици наред?

КРАТКА ПАУЗА. ПОСЛЕ ПАК ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ ЕКСЦЕНТРИЧНО.

Само си представи. Аз идвам в тази снежна виелица само за да те накълцам на парчета.

Споко, няма да го направя. Ще почакам времето да се оправи.

ЗАПОЧВА ДА СЕ РАЗХОЖДА . ПАТРИК ОСЪЗНАВА, ЧЕ БОТУШИТЕ Й ЗАПОЧВАТ ДА ЦАПАТ КИЛИМА

....Да. Човек веднага разбира, че живееш сам. Всичко си е по местата.

ТЯ ОГЛЕЖДА БЮСТА (СКЛУПТУРАТА), КОЙТО Е ОСТАВЕН НА ВИДНО МЯСТО

.... За какво е това?

Патрик:

Това е произведение на изкуството. Нищо конкретно.

Джудит:

Значи си седи там по цял ден и те наблюдава? Говориш ли му?

Патрик:

Не.

Джудит:

Още не. И аз разправях същото преди да започна да си говоря(да се отдавам на спомените си) с мебелите си.

НАСОЧВА СЕ КЪМ ДРУГ БЪЛ НА СТАЯТА

Патрик:

Преди да продължите с разходката си бихте ли си свалила ботушите?

Джудит:

Не, добре съм си. Благодаря.

ТЯ СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ ПРОЗОРЕЦА

Какви огромни завеси. Имам чувството, че шоуто ще започне всеки момент. Комедия или трагедия?

Патрик:

На този етап може да поеме във всяка от двете посоки.

Джудит:

Последния път когато ходих на театър, гледах „Смъртта на Търговския Пътник“. Няма значение. Нямаше никакви песни в постановката. Само Смърт и Търговец. Трябваше да се усетя. Но заглавията могат да са подвеждащи, нали? Това не беше. Точно каквото беше на консервната кутия(в заглавието)

Патрик:

(УСЕЩА ВЪЗМОЖНОСТТА ДА ЗАВЪРЖЕ РАЗГОВОР) Обичаш театър?

Джудит:

Не. Беше еднократно.

ТЯ ПОГЛЕЖДА ЗАД ЗАВЕСАТА

Гледката е прекрасна.

Патрик:

Не и през нощта.

Джудит:

Още не е нощ. Вечер е. Защо искаш деня да си отиде? Никога не знаеш още колко ти остават. Няма значение. Ето ни нас тук.

Патрик:

Да.

ТЯ СЯДА НА ДИВАНА ИЛИ В КРЕСЛОТО

Джудит:

Как си?

Патрик:

Чувствам се малко неудобно.

Джудит:

Да, трудно се живее сам. Знам – на някои хора им харесва. Но, не и на мен. И аз съм сама. Дори и една разходка до пощата може да е вълнуваща. Но в това време не можеш да отидеш никъде. Колко време мина откакто ни казаха да не излизаме?

Патрик:

Дни. Седмици. Честно казано напълно...

Джудит:

Разбирам. Напълно си загубил представа за времето.

ТЯ ЗАПОЧВА ДА РАЗГЛЕЖДА ЧИНИЯТА С ХРАНА КАТО СЕ ОПИТВА ДА ОТГАТНЕ КАКВО ИМА В НЕЯ

....Какво е това?

Патрик:

Стилтън.

Джудит:

А тези зелени неща?

Патрик:

Сърми. Ориз увит в лозови листа по гръцка рецепта.

Джудит:

Ти малък дявол! От Гърция ли си?

Патрик:

Не. Просто една случайно подбрана студена вечеря.

Джудит:

Студена? В това време? Малко си ексцентричен!

С ТЕЗИ ДУМИ ТЯ ГРАБВА ПАРЧЕ СТИЛТЪН И БЕЗСРАМНО ГО ИЗЯЖДА

.....О, чудесно е! Силен вкус. Скъпо ли е?

Патрик:

Много. Не искам да съм груб, но....

Джудит:

Ама си.

Патрик:

Е, добре, да, но искам да знам с какво мога да ви помогна? Имате ли нужда от нещо?

Казахте, че живеете наблизо, Джанет?

Джудит:

Джудит. Джудит. Да. От другата страна на полето.

Патрик:

(С РАЗБИРАНЕ) Аха!

Джудит:

(ИМИТИРАЙКИ ГО) Аха!

Патрик:

Разбирам. Обзалагам се, че е къщата само с един комин.

Джудит:

Е, не е само един комин. Има и кухня и тоалетна.

Патрик:

И дойдохте тук за...? Сигурно има причина да прекосите полето?

Джудит:

О, да. Аз -- малко ми е неудобно да помоля.

Патрик:

И за секунда не вярвам в това!

Джудит:

Ха,ха,ха. Е, добре. Чудех се – (ОПИТВА СЕ ДА ОТКЛОНИ ТЕМАТА)...Лозови листа ли каза?

Патрик:

Сърмите? Да.

Джудит:

Много странно. Не предполагах, че стават за ядене.

Патрик:

Предполагам, че трябва да си свикнал (да си придобил)с този вкус. Не са за всеки. Но да се върнем на ---.

ДЖУДИТ ИЗЯЖДА ЕДНА СЪРМА. НЕ Й ХАРЕСВА ОСОБЕНО

Джудит:

(С ВСЕ ОЩЕ ПЪЛНА УСТА) Права бях.

Патрик:

Тогава не яжте повече. Моля! Точно се канехте да кажете защо сте дошли. Хайде да го уточним за да може след това да си тръгнете.

Джудит:

Да,да. Е—исках само—(ТЯ СТАВА ПРАВА)..Имате ли няколко филийки хляб?

Патрик:

Хляб? Да, разбира се. Но... Пресекли сте полето в тази буря, с няколко метра сняг, с бушуващи ветрове, с риск за здравето ви и с риск да си счупите крак, за парче хляб?

Джудит:

Не, не! Разбира се, че не. Имам нужда и от масло. И яйца. Ако имате тези продукти?

Патрик:

Защо?

Джудит:

Дояде ми се яйце на препечена филийка.

Патрик:

Трябва много да ви се е дояло.!

Джудит:

Да – цяла нощ не успях да заспя.

Патрик:

Дори и така да е... Малко е прекалено-...добре, както и да е. С удоволствие. Ще ви приготвя торбичка с продуктите за вкъщи. Достатъчно за да ви стигне за дълго през това лошо време. Много хляб и яйца – да няма нужда да излизате навън отново. ОК. Хайде да се захващам с това.

ТОЙ ТРЪГВА КЪМ КУХНЯТА

Джудит:

Може и малко от това синьо сирене.

Патрик:

Нямам много от него.

Джудит:

Е, колкото е останало.

ПАТРИК ОТИВА В КУХНЯТА. ДЖУДИТ СЕ РАЗХОЖДА ИЗ СТАЯТА, РАЗГЛЕЖДАЙКИ НЕЩАТА. ВРЪЩА СЕ ОТНОВО ДО ГОЛЕМИЯ ПРОЗОРЕЦ СЪС ЗАВЕСИТЕ. ТЪРСИ ОТ КЪДЕ ДА ГИ ДРЪПНЕ ЗАЩОТО НЕ СА РАЗДЕЛЕНИ ПО СРЕДАТА. ОТКРИВА ШНУР ОТСТРАНИ И ГО ДРЪПВА РЯЗКО. ЗАВЕСИТЕ СЕ ОТВАРЯТ, РАЗКРИВАЙКИ ПЪЛЕН МРАК С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ОТРАЗЕНАТА СВЕТЛИНА НА ЛУНЕН ЛЪЧ, КОЙТО ПОКАЗВА, ЧЕ СНЕГЪТ Е НАТРУПАЛ ДО ЕДНА ТРЕТА ОТ ПРОЗОРЕЦА. ПРОЗОРЕЦА Е МАЛКО ЗАМЪГЛЕН. ТЯ ТЪРСИ НЕЩО , С КОЕТО ДА ГО ИЗБЪРШЕ. ГРАБВА ЕДНА ДЕКОРАТИВНА ВЪЗГЛАВНИЦА, КОЯТО Е НАБЛИЗО И Я ИЗПОЛЗВА ЗА БЪРСАНЕ НА ПРОЗОРЕЦА. ПОСЛЕ Я ПУСКА НА ПОДА И ПАК ПОГЛЕЖДА КЪМ СНЕЖНИЯ ПЕЙЗАЖ. ПАТРИК СЕ ВРЪЩА С ТОРБА, В КОЯТО Е СЛОЖИЛ ПРОДУКТИТЕ, КОИТО ДЖУДИТ Е ПОИСКАЛА.

Патрик:

Дръпнала си завесите?

Джудит:

Да видя гледката.

Патрик:

Харесва ми когато са спуснати. Няма какво да се види по това време на нощта.

Джудит:

Луната, звездите... въпреки, че не мога да видя къщата си. Дори и върха на комина.

Патрик:

Не, въпреки че не е далече. Относително близко е. Ще се приберете за нула време. Ето, заповядайте, всичко което поръчахте е вътре. Отивам да ви донеса шала и шапката.

ПОДАВА Й ТОРБИЧКАТА

Джудит:

Благодаря. Много си любезен.

Патрик:

Не, не съм. Искам да кажа – няма за какво.

Джудит:

Не бих казала, че няма за какво, особено когато се нахвърля върху яйцето си на препечената филийка.

Патрик:

Е, да, вкусно ядене е – или може да бъде, ако го обичаш.

Джудит:

Въпреки, че не е много гръцко.

Патрик:

Е, нали казах, че не съм грък.

ПАТРИК ПРОДЪЛЖАВА ДА ДЪРЖИ ТОРБИЧКАТА НО ДЖУДИТ НЕ СЕ ПОМРЪДВА

...сложих и последното парче стилтън.

Джудит:

Когато започна да го ям, ще си мисля за теб.

Патрик:

Моля ви недейте.

Джудит:

О, добре де. (ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ) Безкрайно благодарна съм. Благодаря.

Е...Благодаря...?

Патрик:

Патрик.

Джудит:

Разбира се! Не можах да си спомня. Въпреки че.... Не, не мисля, че някой го е споменал.

Ти си просто човека, който живее в къщата от другата страна на полето. Ти си енигма, каквото и да значи това. От къде идва тази дума?

Патрик:

Гръцка е.

Джудит:

И въпреки това продължаваш да твърдиш, че не си грък. Не е много убедително,

Патрик. Странно, нали – това, че никой не те познава. Не излизаш много.

Патрик:

Затворен съм. Обичам собствената си компания. Моето пространство. Никой не идва на гости – освен ако не е специално поканен. Когато звъннахте на вратата не знаех какво по дяволите става.

Джудит:

Мога да си представя!

ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ. ТОЙ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ НЕЯ С МАЛКО ПРЕСИЛЕН СМЯХ. СЛЕД ТОВА ПОКАЗВА ТОРБИЧКАТА В РЪКАТА МУ.

Патрик:

Е- няма значение –въпреки всичко – беше приятно да се срещнем този един единствен път. И когато мина покрай вашия единствен комин, ще...

Джудит:

Отбий се да си побъбрим.

Патрик:

Ще си мисля за вас докато минавам покрай къщата ви. И така – Джудит. Джудит от другата страна на полето, която харесва яйцата си...

Джудит:

Това съм аз!

Патрик:

Бон воаяж! И внимавай докато вървиш към вас.

Джудит:

Да, много е страшно навън. И ужасно студено.

Патрик:

Ама разбира се. Колко несъобразително от моя страна.

ОСТАВЯ ТОРБИЧКАТА НА ЗЕМЯТА, ИЗЛИЗА ЗА МОМЕНТ И СЕ ВРЪЩА С ШАПКАТА И ШАЛА Й

Заповядайте. Още са мокри. Но тъй като и останалата част от вас е също мокра сигурен съм, че няма да ви направи впечатление. На пингвините не им прави впечатление!

Джудит:

Вероятно не. Точно така. Напред и нагоре.

ОТИВА ДО НЕГО. ВЗИМА ШАПКАТА И ШАЛА. СЛАГА СИ ГИ. ПАТРИК
УМИШЛЕНО ОСТАВЯ ТОРБИЧКАТА ДО ВРАТАТА

...И не се тревожи Патрик. Няма да ми стане навик.

Патрик:

Е, аз не съм чудовище. Ако има нещо спешно... Наистина спешно, а не някаква си закуска.

Джудит:

Разбира се. Само ако е от жизнена важност.

Патрик:

И се обади преди това.

Джудит:

Да, ще звънна преди това. Разбирам. Харесва ми твоята изолация – уважавам я.

Патрик:

Благодаря.

Джудит:

Въпреки, че нямам телефонния ти номер.

Патрик:

Правилно, нямате го. Да ви отворя вратата.

ПАТРИК СЕ ОТПРАВЯ КЪМ ВРАТАТА БЕЗ НИКАКВО НАМЕРЕНИЕ ДА Й ДАДЕ
НОМЕРА СИ. ПОДАВА Й ТОРБИЧКАТА И СЛАГА РЪКА НА ДРЪЖКАТА

Джудит:

Още веднъж се извинявам за неудобството.

Патрик:

Няма нищо.

ТОЙ ПОСОЧВА ВРАТАТА, НО ТЯ СПИРА

Джудит:

Има ли причина?

Патрик:

Причина?

Джудит:

За изолацията ти? Нуждата ти от нея. Изглежда малко в повече. Не, че нямаш право.

Искам да кажа, че аз съм сама не по собствен избор. Ти сам ли си я избра? Или ти е наложена? От живота? Или от някакъв ужасен скандал? Не си някой дискредитиран политик, нали? Да не са те хванали да крадеш моливи или да тормозиш секретарката си?

Патрик:

Не! Как ти дойде наум?

Джудит:

О, нямам представа – много често няма причина защо казвам някои неща. Нали го обсъдихме по-рано?

Патрик:

Няма скандал, никакви форс мажорни обстоятелства. Просто мой избор – да съм си в собствената компания. Това е всичко.

Джудит:

О, добре. Точно обратното е при мен.

Патрик:

Разбирам. Но съм сигурен, че вече сте свикнала.

Джудит:

Не.

Патрик:

Е. Добре. Харесва ми.

Джудит:

Да.

Патрик:

Поеми дълбоко въздух . Готова ли сте?

**ТОЙ СЕ ГОТВИ ОТНОВО ДА ОТВОРИ ВРАТАТА, НО ТЯ ГО СПИРА С
ПОКЛАЩАНЕ НА ГЛАВАТА**

Джудит:

Чувствам, че трябва да ти звънна като се прибера в къщи. Доста е ужасно навън. Ако не се прибера до половин час вероятно ще съм замръзнала като статуя в средата на полето. Погребана под тонове сняг.

Патрик:

Не е чак толкова лошо. Все още не. Казват, че довечера ще се влоши още повече. Но вие пристигнахте тук без особени затруднения, нали... Обратния път винаги ти се струва по-бърз.

Джудит:

Така ли? Аз не ходя почти никъде така, че нямам шанса да останова дали обратния път е по-бърз.

Патрик:

Казвам го от опит. Мисля, че трябва да тръгвате преди да е станало животопасно.

Всичко ще бъде наред. В края на краищата това е само малко безобиден сняг.

**ПАТРИК ОТВАРЯ ВРАТАТА И Е ПОЧТИ СЪБОРЕН ОТ СИЛНИЯ ВЯТЪР И
СВИРЕПАТА ВИЕЛИЦА. РЕШАВА ДА ЗАТВОРИ ВРАТАТА . УСПЯВА ЕДВА
КАТО Я ПОДПИРА С ГРЪБ**

...Добре, ще ви дам номера си.

ОТИВА ДО МАСАТА И ЗАПИСВА НОМЕРА СИ НА ЛИСТЧЕ. ПОДАВА Й ГО

...Просто за да съм сигурен, че не сте умрели.

Джудит:

Много си мил.

Патрик:

Използвайте го само за спешни случаи .

Джудит:

Моят рицар в блестящи доспехи.

Патрик:

Не, но мога да повикам линейка, например.

Джудит:

Мога да кажа, че това ме згрява отвътре, но все още замръзвам от студ.

Патрик:

Надявам се, че у вас гори камината и е топло.

Джудит:

Да. Готова за препичане на чудесния ти хляб.... И това мое втурване у вас. Изведнъж се почувствах като глупачка.

Патрик:

Само изведнъж?

Джудит:

Сигурно съм нанесла и поражения на килима. Трамбовайки с калните си ботушите.

Патрик:

Ще почистя всичко, няма проблеми. Ще имам с какво да се занимавам.

Джудит:

Да, човек трябва да си измисля задачи докато е в плен на снега. Да си намери работа, да

си направи план. Тежко е когато си залостен в къщи независимо от причините.

Патрик:

Но теб не те спря, нали?

Джудит:

Не, но психически съм неуравновесена. Не се брои. Добри, смислени решения не са ми силната страна.

Патрик:

Е, това е добър урок. Просто се приберете в къщи без проблеми.

Джудит:

Да. Обещавам.

ТЯ ВДИГА ТОРБИЧКАТА В ЗНАК НА СБОГУВАНЕ

Добре. Потегляме

СЕГА ТЯ ОТВАРЯ ВРАТАТА. ВЯТЪР И СНЯГ. ИЗЛИЗА С УСИЛИЕ ПРЕЗ ВРАТАТА ПОБУТНАТА ОТ ПАТРИК. ТОЙ Я НАБЛЮДАВА КАК ТРЪГВА. СНЕГЪТ СЕ ВИХРИ ОКОЛО НЕГО. СЛЕД ТОВА ПАК ЗАТВАРЯ ВРАТАТА С ГЪРБА СИ. ВЪЗДЪХВА С ОБЛЕКЧЕНИЕ. ОТИВА ДО ПРОЗОРЕЦА И ПОГЛЕЖДА НАВЪН. СЛЕД ТОВА ПУСКА ЗАВЕСИТЕ И СЕ ОБЛЯГА НА СТЕНАТА ЧУДЕЙКИ СЕ КАКВО ТОЧНО СЕ Е СЛУЧИЛО. СВЕТЛИНИТЕ УГАСВАТ

ВТОРА СЦЕНА

СЪЩАТА КЛАСИЧЕСКА МУЗИКА ОТ ПЪРВА СЦЕНА СЕ ЧУВА В ТЪМНОТО. СВЕТЛИНИТЕ СЕ ВКЛЮЧВАТ. СЛЕДВАЩАТА УТРИН Е. МУЗИКАТА ОТ РАДИОТО ПРОДЪЛЖАВА. ЗАВЕСИТЕ СА ПУСНАТИ, НО ДНЕВНАТА СВЕТЛИНА СЕ ПРОЦЕЖДА ПРЕЗ ТЯХ. ПАТРИК ВЛИЗА ОТ КУХНЯТА ОБЛЕЧЕН В ПИЖАМА И ХАЛАТ. НОСИ ЧАША С КАФЕ ИЛИ ЧАЙ И ЧИНИЯ С ПРЕПЕЧЕН ХЛЯБ. ОСТАВЯ ГИ НА МАСАТА . ОТИВА ДО ПРОЗОРЕЦА И ДЪРПА ЗАВЕСАТА. СНЕГЪТ Е СТИГНАЛ ДО СРЕДАТА НА ПРОЗОРЕЦА И БЛЕСТИ ОТ СЛЪНЦЕТО. СЯДА, ВДИГА СИ КРАКАТА И ОТХАПВА ОТ ФИЛИЯТА. СЛЕД СЕКУНДА СЕ ПОЯВЯВА ФИГУРА ПРЕД ПРОЗОРЕЦА. ПЪРВОНАЧАЛНО ПАТРИК НЕ Я ВИЖДА. ДЖУДИТ Е. БОРЕЙКИ СЕ СЪС СНЕГА СЕ ОПИТВА ДА НАДНИКНЕ ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА. УСМИХВА СЕ ШИРОКО КОГАТО ГО ВИЖДА И ЗАПОЧВА УСИЛЕНО ДА МАХА С РЪКА. НО ПАТРИК Е ПОГЪЛНАТ ОТ РАДИОТО И ФИЛИЯТА СИ. ДЖУДИТ ЗАПОЧВА ДА МАХА С ДВЕТЕ РЪЦЕ, НО СЕ ПОДХЛЪЗВА , ПАДА В СНЕГА И ИЗЧЕЗВА ОТ ПОГЛЕД. КОГАТО ОТНОВО СЕ ПОЯВЯВА Е ЦЯЛАТА ПОКРИТА В СНЯГ. МАЛКО Е УПЛАШЕНА И ЗАПОЧВА ДА ДУМКА ПО ПРОЗОРЕЦА. ПАТРИК СЕ СТЯСКА И СКАЧА ОТ СТОЛА. ПОГЛЕЖДА Я С УЖАС. ТЯ МУ СЕ УСМИХВА В ОТГОВОР. ТОЙ ИЗКЛЮЧВА РАДИОТО И ОТИВА ДО ПРОЗОРЕЦА.

Патрик:

Какво правите тук? Полицията събщи по радиото, че не трябва да напускаме домовете си. Не трябва да излизате изобщо. За ваша безопасност е!

ДЖУДИТ КАЗВА НЕЩО В ОТГОВОР, НО НЕ СЕ ЧУВА

....не мога да ви чуя.

ТЯ ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

....не мога – Джудит, не мога –(ПО-СИЛНО) Трябва да си стоите в къщи!

ТЯ ВДИГА ГОЛЯМА МЕТАЛНА КУТИЯ И Я ПРИТИСКА КЪМ ПРОЗОРЕЦА.

ДОКАТО ПРАВИ ТОВА ТЯ ОТНОВО СЕ ПОДХЛЪЗВА И ПАДА, НО КУТИЯТА ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ ВИЖДА. ПОЯВЯВА СЕ ОТНОВО И КАЗВА НЕЩО, КОЕТО ПАК НЕ СЕ ЧУВА

...наистина не мога...(ПО-СИЛНО) Трябва да си отидете в къщи! Навън е опасно!
ТЯ ПОВТАРЯ СЪЩИТЕ ДУМИ, КОИТО НЕ СЕ ЧУВАТ И РЕШАВА ДА МУ ПОКАЖЕ КАКВО ИМА В КУТИЯТА . ИЗВАЖДА ПЛОДОВ КЕКС ОТ НЕЯ И ГО ПРИТИСКА КЪМ ПРОЗОРЕЦА. ПРИТИСКА И ЛИЦЕТО СИ КЪМ СТЪКЛОТО И ИЗКРЕЩАВА ДОСТАТЪЧНО СИЛНО ЗА ДА МОЖЕ ТОЙ ДА Я ЧУЕ

Джудит:

Опекох ти кекс!

С ТЕЗИ РЕПЛИКИ ТЯ ИЗПУСКА КЕКСА НА ЗЕМЯТА

...по дяволите!

НАВЕЖДА СЕ ДА ГО ВДИГНЕ. ПАТРИК НЕ ЗНАЕ КАКВО ДА НАПРАВИ, НО ОТИВА ДА ВРАТАТА И Я ОТКЛЮЧВА. ОТВАРЯ ВРАТАТА И КУПЧИНА СНЯГ СЕ ИСИПВА В СТАЯТА. ТОЙ ИЗВИКВА ИМЕТО Й

Патрик:

Джудит? Джудит! По-добре ела до вратата.....Чуваш ли ме?

Джудит:

(НЕ СЕ ВИЖДА) Помощ!

Патрик:

Къде сте...?

Джудит:

Помощ!

Патрик:

По пижама съм. Трябва сама да се оправите.

Джудит:

Опитвам се. Не очаквах да има повече сняг от вчера.

Патрик:

(ВИКАЙКИ КЪМ НЕЯ) Не слушате ли радио?

Джудит:

Не. Те говорят само за времето.

Патрик:

(ВИКАЙКИ) Можехте да погледнете през прозореца преди да излезете.

Джудит:

Не изглеждаше толкова зле.

Патрик:

До шията ви е!

ДЖУДИТ СЕ ПОЯВЯВА НА ПРАГА

Джудит:

Да, но аз не съм много висока. Едва ли е по вина на снега.

ТЯ ВЛИЗА С ПРЕПЪВАНЕ В СТАЯТА ВНАСЯЙКИ МНОГО СНЯГ. ИЗГЛЕЖДА УЖАСНО И КОЛАБИРА НА ПОДА. ОБАЧЕ БЪРЗО СЕ СЪВЗЕМА

....Ето го кекса ти!

ХВЪРЛЯ КЕКСА ПРЕЗ СТАЯТА КЪМ ПАТРИК

Патрик:

Бих могъл да кажа „колко предвидливо“ , но при тези обстоятелства...

Джудит:

Има вишни в кекса. Вишнев кекс с коняк (бренди). Но понеже нямах бренди използвах една стара, прашясала бутилка водка. Сигурно е гаден на вкус, но важно е желанието. (но това, което има значение е желанието).

Патрик:

Трябва да си луда – да излезеш в това време за да домъкнеш този проклет кекс!?

Джудит:

Исках да ти кажа „Благодаря“.

Патрик:

Да беше изпратила благодарствена картичка!

Джудит:

Ама пощаджиите не обикалят в това време! Да не са луди? (глупави)

ДЖУДИТ СЕ НАДИГА ТЕЖКО ОТ ПОДА

Патрик:

Още повече – освен самоубийствената нагласа – ако полицията те беше видяла можеше да те арестува. Забранено е да излизаш – от закона. Има официална забрана за излизане. Трябва да останеш там където си!

Джудит:

Ама това продължава вече векове. Ако остана в къщи още една минута окончателно ще откача (превъртя).

Патрик:

Вече имаш преднина(добро начало). Ще ти донеса кърпа (да се подсушиш).

ПАТРИК ИЗЛИЗА. ОЧЕВИДНО ОТИВА В БАНЯТА. ДЖУДИТ ВИЖДА КЕКСА НА ПОДА И ТЪРСИ КЪДЕ ДА ГО ПОСТАВИ. СЛАГА ГО НА ГЛАВАТА НА СТАТУЯТА(БЮСТА) ТАКА, ЧЕ ВСЕ ЕДНО ИМА ШАПКА. ПОСЛЕ СВАЛЯ ПАЛТОТО , ШАПКАТА И ШАЛА СИ

Джудит:

(ПРОВИКВАЙКИ СЕ ОТ ХОЛА) Бях забравила колко прекрасен, чист и подреден е дома ти.

СЛЕД ТОВА ХВЪРЛЯ ПАЛТОТО СИ ВЪРХУ ДРУГИ НЕЩА НА ДИВАНА И ВСИЧКО ИЗГЛЕЖДА РАЗХВЪРЛЯНО. ПАТРИК ВЛИЗА С КЪРПА

Да си сваля ли ботушите?

Патрик:

Не. Не ги събувай – няма да оставаш!

Джудит:

Не е много любезно(приятелско), Патрик! Нищо чудно, че живееш сам! Мога ли да ни направя някаква гореща напитка?

Патрик:

Не – аз вече съм си направил!

ДЖУДИТ СЕ ОГЛЕЖДА НАОКОЛО И ВИЖДА НАПИТКАТА, КОЯТО ПАТРИК СИ Е НАПРАВИЛ ПО-РАНО

Джудит:

О, да- колко предвидливо от твоя страна.

ТЯ СЯДА НА КАНАПЕТО И ОТПИВА ОТ ЧАШАТА. СЛЕД ТОВА ИЗЯЖДА ФИЛИЙКАТА. ПАТРИК НАБЛЮДАВА ВСИЧКО ТОВА УЖАСЕНО

Патрик:

(БЕСЕН) Не ! Не! Не! Спри да ядеш моята – Джудит! Няма да го допусна! Не!

Незабавно се омитай от къщата ми!

Джудит:

Както го каза излиза, че не ме искаш тук.

Патрик:

Има си причина да живея сам. И сутрините си прекарвам в спокойствие и тишина – а ти непрекъснато се появяваш когато трябва да си стоиш в къщи и ми се иска да не идваш тук.

Сключихме сделка (Споразумяхме се). Само при спешни случаи. А един плодов кекс

едва ли може да мине за....

СЕГА ЗАБЕЛЯЗВА КЕКСА ВЪРХУ БЮСТА

...Какво прави там?!

Джудит:

Нищо особено.

Патрик:

Моля те – върви си. Започвам да се ядосвам, а това не е добре за сърцето ми.Трябва да се прибереш у вас.

Джудит:

В това време?

Патрик:

Точно така. Съжالياвам, но не мога да направя нищо. Ще се обадя на полицията.

ПАТРИК ВДИГА СЛУШАЛКАТА И ЗАПОЧВА ДА НАБИРА НОМЕРА

Джудит:

Патрик- докато звъниш мога ли да довърша препечената филийка? Ще изстине.

Патрик:

(САРКАСТИЧНО) На всяка цена. Обслужи се.

Джудит:

Виждаш ли – можеш да си много по-любезен когато положиш усилие.

ТЯ ИЗЯЖДА ФИЛИЯТА ДОКАТО ПАТРИК СЕ ОБАЖДА НА ПОЛИЦИЯТА

Патрик:

(ПО ТЕЛЕФОНА) Здравейте. Обажда се Патрик Милнър от Биенвенидо. Е, ...Да, добро утро. Една жена от селото се появи на прага ми, след като е вървяла пеша в това време – в тази страшна виелица – независимо от всички предупреждения от кметството, от центъра за спешност и от вас. Тя се появи в дома ми, а наистина не трябва да е тук и ...На дивана- яде препечена филия.... Не, не съм и я препекъл – тя открадна моята препечена филийка и пие от моето кафе...Не, не се обаждам да съобщя за извършено престъпление, просто се нуждая от вашата помощ. Тя не трябваше да идва тук и ...

(ОБРЪЩА СЕ КЪМ ДЖУДИТ) Полицаят пита дали е било неотложно да дойдеш.

ДЖУДИТ КИМА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ ПОСОЧВАЙКИ КЕКСА

Е, сержант, зависи от дефиницията ви за неотложност. Неотложна ли е доставката на вишнев кекс с водка? Не, не вярвам да е в списъка. Какво да ...? Вишни и водка....(ГУБИ ТЪРПЕНИЕ) Не, нямам рецептата! Кой е на телефона? Не мисля, че приемате нещата сериозно.... Искам да я инструктирате- според наказателния кодекс – да си върви в къщи! ...Да, знам,че не трябва да е навън в това време – точно това искам да кажа.

ДЖУДИТ Е ИЗПИЛА КАФЕТО, СТАВА ПОСОЧВАЙКИ ЧАШАТА И ТИХИЧКО ПИТА ДАЛИ МОЖЕ ДА СИ НАПРАВИ ОЩЕ ЕДНА ЧАША КАФЕ

....Мисля, че полицията трябва да дойде и да я ескортира до тях.... Да знам, че вилнее буря навън – (все пак) имам прозорци!

ДЖУДИТ СЕ ЗАПЪТВА КЪМ КУХНЯТА

Сега е в кухнята ми! Все едно си е у дома и аз започвам наистина да се ядосвам. Не може ли просто да й кажете да си тръгне...Не, не,не – не може. О, това е нелепо. Говорете с нея – моля ви- умолявам ви. Благодаря! (КЪМ КУХНЯТА) Джудит, ела на телефона.

ТЯ СЕ ВРЪЩА ОТ КУХНЯТА КАТО НОСИ БУРКАН КАФЕ

(СЕРИОЗНО) Полицаят иска да говори с теб

ДЖУДИТ КИМВА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ И ПОЕМА СЛУШАЛКАТА

Джудит:

Привет сержант! Знам какво искате. Значи 190 гр. обикновено брашно, 3 големи яйца, 200гр глазирани вишни.

ПАТРИК ГЛЕДА ШОКИРАН

...Не сержант – 200гр.

Патрик:

В някаква паралелна вселена ли съм?

ПАТРИК ГРАБВА СЛУШАЛКАТА

Патрик:

(ПО ТЕЛЕФОНА) Сега, чуй ме добре млади момко. Аз съм спазващ закона гражданин на тази държава. Плащам си данъците и си знам правата! Сега – за последен път- ще ѝ кажете ли да си тръгне или не?... Добре. Най-сетне! Най-после имаме отговор.

ТОЙ ЗАТВАРЯ ТЕЛЕФОНА

Искат да останеш!

Джудит:

Ами да- хората не трябва да излизат-казаха го съвсем ясно. Искаш ли още една хубава чаша кафе?

Патрик:

(ПОЧТИ НЕ МОЖЕ ДА ГОВОРИ) Искам...Искам...Ис...

Джудит:

Е, решавай най-после, нямам цял ден на разположение.

Патрик:

Искам – първо и най-важно – да спреш да трамбоваш из чистата ми къща с мръсните си ботуши! Отиди и ги остави в хола. След това закачи проклетото си палто. След това АЗ ще си направя кафе. И след това ще се отегля в кабинета си в другата част на къщата.

Докато ти останеш точно тук.

Джудит:

Сама?!

Патрик:

Не ми позволиха да те изхвърля! „Риск от Смърт“ очевидно. Без да помислят за МОЯ риск от инфаркт. След като трябва да останеш тук – може да си в една стая, а аз в друга. Имам работа. Важна работа - да може страната да продължи да функционира – не мога да бъда прекъсван. Така стоят нещата. Трябваше да си останеш в къщи.

Джудит:

Ама имах нужда да изляза.

Патрик:

А защо дойде ТУК? Има милиони други хора, които можеше да обезпокоиш. Дори не се познаваме.

Джудит:

Опитах навсякъде другаде – хората се крият от мен. Преструват се, че не са си у дома. Ужасно е, все едно (съм чумава)ще им донеса чума. А аз обикновено им нося бананов кекс(хляб).

Патрик:

Напълно ги разбирам. И мен ме вбесява.

Джудит:

Виждам. Цялата кръв се е качила в лицето ти. Приличаш да варено цвекло. И при това не добре сварено. Искам да се успокоиш, Патрик, и да не се безпокоиш. Аз ще остана само известно време – а може да установиш, че ти харесва компанията ми. Още повече, бурята ще премине скоро. След няколко дни...!

ТЯ СЕ ОТПРАВЯ КЪМ КУХНЯТА. ПАТРИК Е ПАНИКЪОСАН. ОЧИТЕ МУ ПОПАДАТ НА БОТУШИТЕ Ъ ДОКАТО ТЯ ИЗЛИЗА

Патрик:

Ботушите! Свали си мръсните ботуши!

СЛЕД СЕКУНДА ЕДИН БОТУШ ПРЕЛИТА ПОКРАЙ НЕГО И ПАДА НА ЗЕМЯТА

Няма нужда да ги хвърляш! Няма ли да е по-цивилизовано просто да

СЕГА И ВТОРИЯТ БОТУШ ПРЕЛИТА ПОКРАЙ НЕГО

Не смея да си помисля на какво прилича къщата ти!

ДЖУДИТ НАДНИКВА В СТАЯТА, ПОГЛЕЖДА ПАЛТОТО, БОТУШИТЕ, КЕКСА

Джудит:

Точно като твоята!

ТЯ ОТНОВО ИЗЧЕЗВА ОТ ПОГЛЕД. ПАТРИК ВДИГА БОТУШИТЕ И ГИ ОСТАВЯ В ХОЛА. СЛЕД ТОВА ГРАБВА ПАЛТОТО И ШАЛА И ГИ ЗАКАЧА НА ЗАКАЧАЛКАТА НА ВРАТАТА. ДОКАТО ВЪРШИ ТОВА ДЖУДИТ ВЛИЗА С ДВЕ ЧИНИИ И НОЖ ЗА КЕКСА. НАРЯЗВА КЕКСА ДОКАТО Е ОЩЕ ВЪРХУ БЮСТА. ПАТРИК СЕ ОБРЪЩА И ВИЖДА ТОВА.

Патрик:

О, боже! Това е произведение на изкуството!

Джудит:

Да, благодарение на вишните. Седни, вдигни крака. Имаше стресираща сутрин – така, че остави

всичко на мен. Чувствай се като у дома си.

ПРЕДЛАГА МУ ЧИНИЯТА С ПАРЧЕ КЕКС

Патрик:

Този кекс беше в снега, на земята, в твоите ръце, на пода и на бюста. Наистина ли мислиш, че искам да го опитам?

Джудит:

Има много водка в него!

ПАТРИК СЕ ПОКОЛЕБАВА И ВЗИМА КЕКСА. ОЩЕ СЕ КОЛЕБАЕ

.....Не е достатъчно.

ТОЙ Й ПОДАВА КЕКСА ОБРАТНО И ОТИВА ДО БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ, ОТ КЪДЕТО ВАДИ БУТИЛКА С УИСКИ И СИ НАЛИВА ЧАША.

ПОГЛЕЖДА ДЖУДИТ ЗА МИГ И ПРОДЪЛЖАВА ДА СИ НАЛИВА

....Това ще бъде един дълъг ден

Джудит:

Да. Още е само 10ч. сутринта!

ПАТРИК ОТПИВА ГОЛЯМА ГЛЪТКА ОТ УИСКИТО

....Любовникът ми обичаше да си пийва.

ПАТРИК ПОЧТИ СЕ ЗАДАВЯ С УИСКИТО

Патрик:

Имала си любовник?

Джудит:

Не продължи дълго. Не си паснахме, въпреки, че ни отне дълго време докато го разберем. Като се замисля, връзката ни беше повече приятелска отколкото истинска любовна афера. Но, открихме обич и привързаност. А когато беше в настроение ме яздеше като жребец.

ПАТРИК Й ПРАВИ ЖЕСТ ДА СПРЕ ЗА МОМЕНТ И ИЗПИВА ОСТАТЪКА ОТ УИСКИТО НА ЕКС

... Изглежда ти е харесвало.

НАЛИВА СИ ОЩЕ ЕДНО ПИТИЕ И ЗАБЕЛЯЗВА, ЧЕ ТЯ ГО ГЛЕДА

Патрик:

Предполагам, че един истински джентълмен би ти предложил едно питие.

Джудит:

Не, благодаря. Ако изпия едно уиски веднага заспивам.

ПАТРИК НЕЗАБАВНО Й НАЛИВА ЕДНА ЧАША И Й Я ПОДАВА

..... Не е ли малко рано?

Патрик:

Никога не е рано да поспиш – това е мотото ми. Глътни го, Джудит, а аз ще приготвя

леглото.

Джудит:

Патрик! Това е много директно.

Патрик:

Нямах предвид....

Джудит:

О, мисля, че и двамата знаем, че го имаше предвид. Днес няма да има креватни игри, благодаря много.

ТЯ МУ ПОДАВА ОБРАТНО ЧАШАТА С УИСКИ

По-добре да запазя здравия си разум.

Патрик:

Мога да те уверя, че не проявявам никакъв интерес към.... към всичко това.

Джудит:

Радвам се да го чуя. А защо не?

Патрик:

Защо не какво?

Джудит:

Интерес. Никога никакъв интерес или липсата на интерес изведнъж те връхлетя?

Патрик:

Не особено, фактически – а – да действително.

Джудит:

Изгубих се.

Патрик:

Жалко, че не се изгуби по-рано.

Джудит:

Можеше и да се случи. Къщата ти не се вижда. Човек не би предположил, че въобще си тук. Къщичката се появява изведнъж. Почти магически. Може би истината е, че ти не си тук изобщо и всичко това е някакъв сън?

Патрик:

Щеше да бъде прекрасно.

Джудит:

Щеше да бъде прищявка. Няма достатъчно прищявки напоследък. А аз харесвам добрите прищявки.

ТЯ ЗАБЕЛЯЗВА КУТИЯ ЗА БИСКВИТИ НА МАСАТА И ВДИГА КАПАКА

.....Какви са тези?

Патрик:

Шоколадови бисквити. Доставят ми ги специално от Белгия.

ТОЙ ВЗИМА КУТИЯТА И СОБСТВЕНИЧЕСКИ Я ПРИТИСКА КЪМ ГЪРДИТЕ СИ

Джудит:

Мога ли да опитам една?

Патрик:

(КАТО ДЕТЕ) Не.

Джудит:

Ако ми дадеш една, няма да те моля за нищо друго.

ПАТРИК СЕ ЗАМИСЛЯ. СЛЕД ТОВА ИЗВАЖДА ЕДНА БИСКВИТКА ОТ КУТИЯТА И Й Я ПОДАВА. ТЯ Я МЯТА ЦЯЛАТА В УСТАТА СИ

Патрик:

Те са много специални бисквити. Надявам се го осъзнаваш.

ТЯ ПРАВИ ФИЗИОНОМИЯ ДОКАТО Я ЯДЕ

Джудит:

Много са горчиви.

Патрик:

С тъмен шоколад са и с намалено съдържание на захар и високо съдържание на какао.

Джудит:

И защо по дяволите ги правят такива?

Патрик:

По-изискано е.

Джудит:

В такъв случай се радвам, че съм по-обикновена..... Може ли една ябълка?

Патрик:

Каза, че няма да искаш нищо повече.

Джудит:

Това беше преди ужасната бисквита.

Патрик:

Нямам ябълки. Само банани.

Джудит:

А морков? Един банан и един морков.

Патрик:

В кухнята са. Ще ги донеса. Не мърдай. И не пипай нищо.

ОСТАВЯ КУТИЯТА С БИСКВИТИ И СЕ ВРЪЩА ДА ВЗЕМЕ КАПАКА Й

След това отивам в кабинете си. Ще бъда там през по-голямата част от деня. Няма да те изхвърля. Защото закона не ми позволява.Обаче, ако решиш сама да си тръгнеш и да се върнеш у вас, аз няма да те спра. Решението ще бъде твое и аз нямам контрол над него.Може би ще решиш, че не искаш да бъдеш там където не си желана. Така че, избора е твой. Надявам се да направиш правилния избор.

ТОЙ ОТИВА В КУХНИЯТА И СЕ ВРЪЩА С БАНАН И МОРКОВ. ПОДАВА Й ГИ.

СЛЕД ТОВА ИЗЛИЗА. С БАНАНА И МОРКОВА В РЪКА ДЖУДИТ СЕ ОГЛЕЖДА ИЗ СТАЯТА ЧУДЕЙКИ СЕ КАКВО ЩЕ ПРАВИ САМА.СВЕТЛИНИТЕ БАВНО ЗАГАСВАТ

ТРЕТА СЦЕНА

МУЗИКА СЕ ЧУВА ДОКАТО Е ТЪМНО. ОСВЕТЛЕНИЕТО ПОКАЗВА ПРАЗНА СТАЯ. РАНЕН СЛЕДОБЕД,СЕГА БОТУШИТЕ НЕ СЕ ВИЖДАТ. ПАЛТОТО, ШАЛА И ШАПКАТА СЪЩО ГИ НЯМА. ИЗГЛЕЖДА КАТО ЛИ ДЖУДИТ СИ Е ТРЪГНАЛА. ЗАВЕСИТЕ СА СПУСНАТИ. СЕГА ЗАСВИРВА МУЗИКА ОТ РАДИОТО. ПАТРИК ВЛИЗА ОБЛЕЧЕН В ЕЖЕДНЕВНИТЕ СИ ДРЕХИ.ОГЛЕЖДА СТАЯТА, ПОГЛЕЖДА В КУХНИЯТА. НЯМА Я И ТАМ. УСМИХВА СЕ. ОТИВА ДО ВРАТАТА И Я ЗАКЛЮЧВА. СЛЕД ТОВА ВЗИМА КЕКСА ОТ БЮСТА И БЕЗЦЕРЕМОНО ГО ПУСКА В КОШЧЕТО ЗА БОКЛУК. ВАДИ КЪРПИЧКА ОТ ДЖОБА СИ И ИЗБЪРСВА ТРОХИТЕ ОТ БЮСТА. ПРОТЯГА СЕ С ОБЛЕКЧЕНИЕ. В ТОЗИ МОМЕНТ МУЗИКАТА ОТ РАДИОТО СПИРА И ЗАПОЧВА НОВА МЕЛОДИЯ – ОРКЕСТРАЛНА ВЕРСИЯ НА „РАЗХОДКА С ШЕЙНА“ НА ЛЕРОЙ АНДЕРСЪН. ПАТРИК ОСЪЗНАВА, ЧЕ ЗАВЕСИТЕ СА СПУСНАТИ И ОТИВА ДО ПРОЗОРЕЦА. ИЗПОЛЗВА ШНУРА ДА ДРЪПНЕ ЗАВЕСИТЕ И СЕ ПОКАЗВА ПЕЙЗАЖА ОТВЪН: СНЕГЪТ ПРЕД ПРОЗОРЕЦА Е ПОЧИСТЕН И ТАМ СТОИ СНЕЖЕН ЧОВЕК – С МОРКОВ ЗА НОС, С БАНАН ЗА УСТА, А ОЧИТЕ МУ СА ОТ ШОКОЛАДОВИ БИСКВИТИ. ШАЛ НА ПАТРИК (КОЙТО Е БИЛ ДО ЧАДЪРА ПРИ ВРАТАТА) ЗАВЪРШВА ЛОШО НАПРАВЕНИЯ, НО ЧАРОВЕН СНЕЖЕН ЧОВЕК. ПАТРИК СЕ ХВАЩА ЗА ЛИЦЕТО В ПЪЛНО ОТЧАЯНИЕ.

ДЖУДИТ СЕ ПОЯВЯВА ДО СНЕЖНИЯ ЧОВЕК С ШИРОКА УСМИВКА. ТЯ МУ
КАЗВА НЕЩО, КОЕТО НЕ СЕ ЧУВА

Патрик:

Не те чувам!

ДЖУДИТ ПРИТИСКА ЛИЦЕТО СИ КЪМ СЪКЛОТО И КРЕЩИ СИЛНО

Джудит:

Изненада!

ПАТРИК СЪЩО ПРИТИСКА ЛИЦЕТО СИ ДО СЪКЛОТО И ПОВИШАВА ГЛАС
ЗА ДА МОГАТ ДА КОМУНИКИРАТ

Патрик:

Мислех, че си си отишла.

Джудит:

Отишла къде?

Патрик:

Където и да е. Не съм претенциозен.

Джудит:

Не – направих ти снежен човек!

Патрик:

Виждам! Но защо? Не е Коледа!

Джудит:

Снегът направо си го просеше. Много ми е студено. Трябва да вляза.

Патрик:

Извинявай, не те чувам.

ПАТРИК СЕ ОТДРЪПВА ОТ ПРОЗОРЕЦА. С ВЕСЕЛО ПОМАХВАНЕ НА РЪКА
ТОЙ СПУСКА ЗАВЕСИТЕ. ДЖУДИТ ИЗГЛЕЖДА ИЗНЕНАДАНА ДОКАТО
ЗАВЕСИТЕ СЕ ЗАТВАРЯТ. ПАТРИК СИ ИЗКАРВА ЯДА НА РАДИОТО

...И ти можеш да млъкнеш!

ОТИВА ДО РАДИОТО И ГО ИЗГАСЯ. СЛЕД ТОВА СЕ ОБРЪЩА КЪМ БЮСТА.

..... Спри да ме гледаш така! Казах ти, че така ще се получи. Но ти си стоеше там с кекс
на главата и нищо не направи!

ОБРЪЩА БЮСТА С ЛИЦЕ КЪМ СТЕНАТА. ЗВЪНИ СЕ НА ВРАТАТА. ТОЙ ЗЯПА
ВРАТАТА, ЧУДЕЙКИ СЕ КАКВО ДА ПРЕДПРИЕМЕ. ОТНОВО СЕ ЗВЪНИ. ТОЙ
ОЩЕ НЕ ОТВАРЯ. КАПАКА НА ПОЩЕНСКАТА КУТИЯ СЕ ВДИГА И ДЖУДИТ
ЗАГОВАРЯ ПРЕЗ НЕГО

Джудит:

(ПРЕЗ КАПАКА) Ехо, здрасти! Аз съм – Джудит. Ядосан ли си, че използвах
шоколадовите ти бисквити за очи на снежния човек?

ПАТРИК ПОГЛЕЖДА С УЖАС КУТИЯТА С БИСКВИТИ

Трябваше да те попитам, но ти ми каза да не те безпокоя. Искам да отбележа, че това е
много хубава пощенска кутия, много просторна.

ПЪХА ЦЯЛАТА СИ РЪКА ПРЕЗ ПРОЦЕПА И ЗАПОЧВА ДА МАХА

....Може ли да вляза? Патрик? Може ли?

ПАТРИК СЕ ПРЕДАВА .ОТКЛЮЧВА ВРАТАТА И Я ОТВАРЯ. ПОКРИТА СЪС
СНЯГ ДЖУДИТ ВЛИЗА С ОТВАРЯНЕТО НА ВРАТАТА ТЪЙ КАТО РЪКАТА Й Е
ВСЕ ОЩЕ В ПОЩЕНСКАТА КУТИЯ. ВЯТЪР И СНЯГ СЕ ВИХРЯТ ОКОЛО НЕЯ. В
ДРУГАТА РЪКА ДЪРЖИ ЛОПАТА

О, благодаря! Само да се освободя!

ТЯ ИЗВАЖДА РЪКАТА СИ И ВРАТАТА СЕ ЗАТВАРЯ

Докаато бях навън за момент си помислих, дали не се шегуваш.(ЗАСМИВА СЕ) Намерих
лопатата ти – беше заровена доста надълбоко, така че бях благодарна когато се спънах в
нея. Направи почистването на снега по-лесно. Трябва и аз да си купя. Много е полезна

ако ти се наложи да погребваш някого.

Патрик:

Ще го имам предвид!

Джудит:

Трябва веднага да сваля тези ботуши. Пълни са със сняг и пръстите ми се превръщат в близалки.

СВАЛЯ ЕДИНИЯ БОТУШ И ГО ИЗТРЪСКВА НА ЗЕМЯТА. ОТ НЕГО СЕ ИЗСИПВА МАЛКО СНЯГ, ВОДА И ЕДНА БИСКВИТА

О, ето къде е другата бисквита! Чудех се какво е станало с нея.... Май ще ми трябва помощ за другия ботуш – малко трудно ми беше с него тази сутрин, за малко да се сецна. Мисля, че единия ми крак е по-голям от другия. Мислиш ли, че е възможно?

Патрик:

О, мисля, че всичко е възможно.

ТЯ СЯДА НА ПОДА И ВДИГА КРАКА СИ

....Дръпни здраво, Патрик!

ЯДОСАНО ТОЙ ИЗУВА БОТУША

...О, това беше яко дръпване. Ако беше малко по-силно щях да имам нужда от смяна на ставата. Добре-

ТЯ СТАВА НА КРАКА

Е, още една завършена мисия. Това трябва да те развесели.

ТЯ ПОГЛЕЖДА НЕЩАСТНОТО ЛИЦЕ НА ПАТРИК

....Не съм сигурна, че е напълно успешна.

СВАЛЯ ШАПКАТА И ШАЛА И МУ ГИ ПОДАВА

А сега – какво има за обяд?

Патрик:

Искаш обяд? Никой не е споменавал нещо за обяд!

Джудит:

Трябваше да си направя предварително резервация. Може би ще се намери някоя свободна маса някъде – все пак не си чак толкова известен. Виж, не искам да те безпокоя – познаваш ме – но от време на време е нужно човек да сложи нещо в уста. Не може да караш само на кекс с водка . Но може би си струва да се пробва...

Патрик:

Е, добре тогава. Какво ще кажеш за яйце върху препечена филийка?

Джудит:

Не, благодаря – аз не обичам яйца.

Патрик:

Какво искаш да кажеш с това, че не обичаш яйца!? Всичко това започна заради налудничавото ти желание за шибаните яйца!

Джудит:

Един ден ти харесват, на другия – не. Няма нужда от истерия. Виж какво – дай да хвърлим един поглед в хладилника ти и да видим какво ще ни хареса. Добър готвач ли си?

Патрик:

Аз винаги готвя ястие само за един човек.

Джудит:

Супер! Две ястия само за един ни устройва напълно. Но, първо ни трябва малко светлина. Непрекъснато спускаш завесите – малко е странно, че не искаш светлина. Да не би случайно да си вампир?

Патрик:

Ще останеш ли ако ти кажа, че съм?

Джудит:

Да, ще остана. Добър опит! (ЗАСМИВА СЕ)
ОТИВА ДО ЗАВЕСИТЕ И ГИ ОТВАРЯ. СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК СЕ ВИЖДА
Не е ли прекрасен? Как ще го кръстим?

Патрик:

Какво ще кажеш за „Армагедон?“

Джудит:

Не, не е подходящо. По-добре да го кръстим на теб „Снежко“.

ПАТРИК ВДИГА РАМЕНЕ И ЛЕКО СЕ УСМИХВА

Еха, почти се засмя. Трябва да внимаваш да не се сбръчка лицето ти и да окапе косата ти.

ТЯ ТРЪГВА ОБРАТНО КЪМ НЕГО СВАЛЯЙКИ ПАЛТОТО СИ ДОКАТО ВЪРВИ.
ВИЖДА, ЧЕ БЮСТА ГЛЕДА КЪМ СТЕНАТА

Какво е станало?

Патрик:

А, нищо. Малко неразбирателство.

Джудит:

Да, случва се. Съжителството с други хора не е лесно. Любовникът ми се нанесе при мен за две седмици и това сложи край на връзката ни. Когато излязохме на първа среща прекарахме най-прекрасния един час като си дърдорехме непрекъснато докато вечеряме. Но се оказа, че целия му репертоар е един час. Така че, на втория ден и третото ядене той спря да говори напълно. Казах му, че това ме вбесява и усещайки неприятности и с чувство на вина, той купи чисто нов диван за двама ни. И вместо да опитаме да разговаряме, ние се отдадохме на бурен и безразсъден секс на дивана всеки ден. И когато скъсахме, той си го взе. Нямахме къде да седна цяла седмица!

СЕГА ЗАБЕЛЯЗВА КЕКСА В КОШЧЕТО ЗА БОКЛУК

О, какво е станало? Не може да държиш кекса там.

ТЯ ВЗИМА КЕКСА ОТ КОШЧЕТО И ГО ПОСТАВЯ НА БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ
...Така е по-добре. До къде бяхме стигнали?

Патрик:

Колко дълго мислиш, че ще продължи?

Джудит:

Кое?

Патрик:

Тази ужасна буря. И всичките поразии?

Джудит:

Няколко дни може би. Не знам. Може да е утре, може и след седмица. Трябва да слушаш радио – те обожават да говорят за времето. Но в края на деня, Патрик, не може да преговаряш с природата. Това е което е и е толкова продължително колкото е. Надяваме се на най-доброто, очакваме най-лошото и приемаме каквото дойде! Поне си правим компания.

Патрик:

О, Джудит! Аз наистина, ама наистина не харесвам компания.

Джудит:

Знам. Малко си ексцентричен. Но аз съм търпелива и напълно готова да го пренебрегна.

Патрик:

Много мило от твоя страна. Мисля, че е време да.... –наистина трябва да поговорим.

Джудит:

Добре!

Патрик:

Искам да наложа някои правила.

Джудит:

Цялата съм в слух

Патрик:

Първо – тъй като си решила да останеш известно време.....

Джудит:

Нищо не съм решила. Заради снега е! Не съм виновна за това.

Патрик:

Можеше да проявиш смелост и да се прибереш.

Джудит:

Но така е по-весело. Страшно много хора са сами . А при това време е още по-ужасно.

Прекарала съм много дни без да си подам носа навън. И в мига когато някой ти каже, че не можеш да излизаш, започвам да мисля само за това. Умът ми се изпълва с образи на дървета, магазини, свеж въздух – и искам да изляза.

Патрик:

И да дойдеш в моята къща.

Джудит:

Къщата е много хубава и разтребена.

Патрик:

Това е и първото ми условие – да я подържаме така. Не обичам да е разхвърляно.

Джудит:

И аз.

Патрик:

Не е вярно! Пет минути след пристигането ти, моят добре подреден хол изглеждаше все едно е годишна разпродажба в магазин.

Джудит:

Хубаво е когато дадено място изглежда „обживяно“. Иначе не знаеш дали някой изобщо живее тук. Чисто и подредено е добре в музей, но не и в къщи.

Патрик:

Аз обичам музеите. Всичко на мястото му. Нищо не се мърда. Това ме успокоява.

Джудит:

Да, забелязвам. И аз съм била в някой и друг музей в безнадеждни моменти. Запознат ли си с Лувъра? В Париж е.

Патрик:

Знам къде е.

Джудит:

Там се намира Мона Лиза – картинката от кутията с бисквити. Много добре направена е. Очите ѝ те следват навсякъде. Е, следвах я докато не я поставиха зад непробиаемо от куршуми стъкло, оградиха я с въже и 300 японски туристи застанаха пред теб. Сега очите ѝ гледат към небето в пълно отчаяние.

Патрик:

Е, това звучи много обещаващо. Все пак имаш някакво отношение към изкуството.

Джудит:

Не съвсем. Отидох само защото ми казаха, че има фургон отпред в който продават палачинки и картопки. Винаги можеш да си купиш евтина храна пред места от съществена важност. Очевидно пред Великата Китайска Стена можеш да си купиш голяма кутия с панирани пилешки хапки. Това е проблема на местата с културна стойност(важност) – трябва да си оправиш настроението след като ги посетиш като си хапнеш евтина боклучава храна. Не, че някога ще посетя Китай. Но поне видях Париж и всичките му забележителности.

Патрик:

Радвам се да го чуя.

Джудит:

Да, посетих всяка една и всеки път отказвах да платя входната такса. С изключение на Лувъра, но за него имах безплатен билет, който ми се падна в кутия от Корнфлейкс. И все пак беше много обогатяващо да посетя входните врати на толкова много исторически места и след това да си тръгна с гордо вдигната глава заради високите цени. Наистина не мога да разбера защо трябва да плащаме за да влезем вътре – нали са наши? Но се опитах да направя всеки момент много специален. Все пак бях на сватбено пътешествие.

Патрик:

Някой се е оженил за теб?

Джудит:

О, да. Аз се ожених за себе си.

Патрик:

Не разбирам... Как по дяволите става това?

Джудит:

По онова време хората го правеха. Бяхме на „ню уейф“ (нова вълна) за няколко години. Малко холистично. Наричам го периода на ароматните свещи. Как ставаше – тези от нас, които бяха необвързани и без перспектива си организирахме малка церемония и декларирахме любовта си към самите нас. Обличахме се елегантно, ангажирахме си хотел, подписвахме се в гражданското – само едно име – целувахме си ръката и си правехме тържествен обяд. Без гости, без речи и без пияни чичовци, които се държат непристойно. Прекрасно! И след това финалния щрих – заминах на сватбено пътешествие сама да го отпразнувам. Но за съжаление след като пътешествах една седмица реших , че нещо не се връзва и това беше края.

Патрик:

И се разведе със себе си?

Джудит:

Не, само се разделихме. Все още си говорим.

Патрик:

Преди напълно да сме напуснали царството на реалността....може ли да се върнем на първоначалната тема?

Джудит:

Твоят музей?

Патрик:

Да. Може ли да го поддържаме спретнат?

Джудит:

Ако е много важно за теб?

Патрик:

Да, важно е.

Джудит:

Тогава ще се постарая.

Патрик:

Второ...

Джудит:

О, и още ли има? Почакай – всички трябва да го чуем.

ТЯ ОБРЪЩА БЮСТА ЗА ДА Е С ЛИЦЕ КЪМ ТЯХ КАКТО Е БИЛ ПРЕДИ

Патрик:

Трябва да запазим личното си пространство. Ако продължаваме да сме непрекъснато в една стая искрено се безпокоя от риска за убийство. А трябва и да работя.

Джудит:

Добре, че го спомена. Какво работиш?

Патрик:

Тайна.

Джудит:

(РАЗВЪЛНУВАНО) Да не си шпионин?

Патрик:

Ако бях, нямаше да ти кажа. Иначе ще съм много лош шпионин.

Джудит:

(СМЕЕ СЕ) Дори и да си не трябва да се тревожиш за мен. Мога да пазя тайна. Жената в рибарския магазин ми довери, че има любовна афера със зъболекаря си – и не съм го казала на никой.

Патрик:

Току-що ми го каза.

Джудит:

О, ти не се броиш – ти никога не напускаш дома си. Предполагам, че много ти харесва че ни е забранено да излизаме. Имаш извинение, че не поддържаш връзка с външния свят.

Да се криеш под одеялото.

Патрик:

Но, аз не правя това. Не ме разбираш.

Джудит:

Тогава ми обясни.

Патрик:

Извинявай, имам много работа. Ще съм зает в кабинета си. А ти можеш да останеш тук – в отделна част на къщата и да правиш каквото искаш. Да майсториш снежни човеци, да съсипваш килима, да поставяш кекса върху произведение на изкуството, и т.н. А след това може да се срещнем за кратко за лек и бърз обяд. Ако тези правила се следват, с малко късмет, мога да запазя здравия си разум.

Джудит:

Сигурен ли си, че искаш? Отбягвайки света, живееш сам, криейки се – сигурен ли си, че не надценяваш здравия си разум?

ДЖУДИТ ОТИВА И СЯДА В КРЕСЛОТО

Патрик:

А сигурна ли си, че лудостта ти не е надценена?

Джудит:

Мислиш, че съм луда? Не съм луда. Само малко по-пенлива от повечето хора. Като тези таблетки, които пускаш във водата. Аз съм светло оранжева и пълна с мехурчета. Няма нищо лошо в това. А, ти от друга страна си малко спихнат, Патрик. Малко цвят и няколко мехурчета няма да ти навредят.

Патрик:

Може и така да е. Но ние сме такива каквито сме – нали се разбрахме по този въпрос?

Джудит:

Къщата си е твоя.

Патрик:

Правилно.

Джудит:

А къде се предполага да спя?

Патрик:

Креслото, на което седиш се разтяга и става легло.

Джудит:

Защо?

Патрик:

Какво искаш да кажеш – защо?

Джудит:

Защо имаш кресло, което става на легло? Никой не остава да преспи тук. Или си имал предчувствие, че един ден една жизнерадостна, прекрасна жена ще връхлети тук от нищото?

Патрик:

Ако това се случи ще те уведомя. Просто съм практичен. Подготвен съм за неочакваното. И ето те теб!

Джудит:

Работи ли? (ЗАПОЧВА ДА СЕ ВЪРТИ В КРЕСЛОТО) Пробвал ли си го? Купуваме всички тези неща, а после не ги ползваме. Майка ми имаше кресло, което се разтягаше и ставаше на легло, даде сумати пари, а веднъж даже не го използва. Доставиха го чудесно опаковано в найлон и изглеждаше толкова девствено, че тя реши да го запази така завинаги. А по този начин не трябваше и да го чисти с прахосмукачката. Но ако седнеш върху найлона в горещ ден направо се изтрелваш през стаята. Никога не се получава когато се опиташ всичко да е перфектно. Светът не е перфектен, така че може да разкъсаш опаковката. Да пробваме ли?

Патрик:

Ще има достатъчно време за това по-късно вечерта. Искаме да задържим част от възбудата и вълнението за по-късно, нали?

Джудит:

Добре. (СТАВА) Ще ми бъде много самотно тук през нощта.

Патрик:

Е, „Снежко“ ще ти прави компания.

Джудит:

Е, Патрик – престани да бъдеш толкова директен!

Патрик:

Не аз – снежния човек. Самотна или не – това е уговорката ни – това са правилата. Надявам се е ясно. И така ще бъде до утре, когато се надявам това шибано време да се оправи. Сигурно ще имаш нужда и от четка за зъби?

Джудит:

Имаш ли резервна?

Патрик:

Трябва да има някъде от времето на...(ТОЙ МЛЪКВА)

Джудит:

От времето на..?

Патрик:

Когато времето беше по-хубаво. Отдавна. (ТОЙ ВЪЗДИША ТЕЖКО) О, боже...Още е толкова рано, а аз вече се чувствам уморен.

ТОЙ МЛЪКВА ЗА МОМЕНТ, ОГЛЕЖДА СТАЯТА И ПОГЛЕДА МУ СПИРА НА КЕКСА

....Вкусен ли е? Кекса?

Джудит:

Още не си го опитал?

Патрик:

Бях толкова уплашен.

Джудит:

Не живея в страх, Патрик. Кексовете ми не са убили никой още.

(ЗАМИСЛЯЙКИ СЕ) Въпреки, че... Не, това не се брои – тя имаше други заболявания.

ДЖУДИТ ВЗИМА ЕДНА ОТ ЧИНИИТЕ С КЕКС, КОИТО СА ОЩЕ В СТАЯТА И Я ПОДАВА НА ПАТРИК

Патрик:

Вишни и водка?

Джудит:

Да. Ако искаш цялата рецепта – просто звъни на полицията.

ПАТРИК ОТХАПВА

...Е, вкусен ли е?

Патрик:

Изненадващ вкус. Не съм сигурен, че долавям водката. (ИЗВЕДНЪЖ УСЕЩА АЛКОХОЛА)...А, ето я! Някак си се промъква и те удря в гърдите като преглътнеш. Не можеш да му обърнеш гръб на този кекс.(да го пренебрегнеш)

Джудит:

И аз ще хапна.

ТЯ ГРАБВА ДРУГАТА ЧИНИЯ

Може би, че го изпуснах в снега и после го метнах през стаята е помогнал на вкуса му.

(ОТХАПВА) Не, не е.

ПАТРИК ОТХАПВА ОТНОВО

Патрик:

Изобщо не ми харесва, но не мога да спра да ям. Може би тялото ми има нужда от захар.

Джудит:

Възможно е. Добре, че дойдох!

Патрик:

Не, не бих казал...

ГЛЕДАЙКИ СЕ, БЕЗ ДА КАЗВАТ НЕЩО И ДВАМАТА ЕДНОВРЕМЕННО ОТХАПВАТ ОТ КЕКСА. В ТОВА ВРЕМЕ ЗАСВИРВА МУЗИКА И СВЕТЛИНИТЕ УГАСВАТ

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

СВИРИ МУЗИКА ПО ВРЕМЕ НА ЗАТЪМНЕНИЕТО. СПИРА И ЗАПОЧВА ПРОГНОЗАТА ЗА ВРЕМЕТО.

(РАДИО СИНОПТИКА) „А сега прогнозата за времето. Снежната буря продължава да бушува, очаква се бурен вятър през нощта. Полицията и екипите на спешна помощ умоляват хората да си останат у дома, особено възрастните и болните. Тъй като пътищата продължават да са блокирани, линейките и пожарните ще бъдат затруднени да стигнат до домовете на хората. За това ви умоляваме да бъдете внимателни и да не рискувате да излизате навън. Опитайте, вместо това, да се насладите на престоя ви у дома и да се отпуснете в компанията на тези които обичате. Или се опитайте да ги заобичате. В крайна сметка какъв друг избор имате? Никъде не може да отидем.“

ПРЕДАВАНЕТО СВЪРШВА. СТАЯТА СЕ ОСВЕТЯВА . ЗАЛЕЗ Е. ОРАНЖЕВИ ОТБЛЯСЪЦИ СЕ ОТРАЗЯВАТ В ПРОЗОРЕЦА, А В СТАЯТА СВЕТЯТ РАЗЛИЧНИ ЛАМПИ. ДЖУДИТ СЕДИ САМА НА КАНАПЕТО И ЧЕТЕ КНИГА ОТ БИБЛИОТЕКАТА НА ПАТРИК. НЯКОЛКО КНИГИ, КОИТО НЕ GI Е ХАРЕСАЛА СА РАЗХВЪРЛЯНИ ПО ПОДА. КАЧИЛА Е КРАКАТА СИ НА МАСАТА. ПАТРИК ВЛИЗА

Джудит:

О, ето те и теб!

Патрик:

Да, аз живея тук.

Джудит:

Точно подреждах книгите ти.

Патрик:

Не знаех, че имат нужда от подреждане.

Джудит:

Е, сега имат – не виждаш ли? Слагах ги на различни купчини. Тези за които съм чувала и тези за които не съм чувала. Тези, които изглеждат скучни и тези, които изглеждат интересни. Няма много във втората купчина. Трябваше да не ги пипам, но не успях да включа телевизора.

Патрик:

Държа го изключен от контакта. За да го включиш трябва удължител от бараката с инструменти в двора.

Джудит:

Защо удължителя е в бараката? Защо не е включен в телевизора?

Патрик:

За да не се изкушавам да гледам телевизия.

Джудит:

Това е малко ексцентрично.

Патрик:

Казано от теб ще го приема като комплимент.

Джудит:

Но защо го правиш? Не мога да разбера изобщо.

Патрик:

Телевизията ме обезсърчава. Сядаш да гледаш интелигентен документален филм, за да го прекъснат с реклама за коли – а ако имаш голям късмет – за тампони. А това често е придружено и от песен! Плюс, че ако си достатъчно глупав да гледаш телевизия в събота вечер ще попаднеш на безкраен фарс от певци, които не могат да пеят, танцьори, които не могат да танцуват и пекари, които не могат да пекат! Посредствеността завзема приюта. Кара ме да искам да се кача на покрива и със зъби да изтръгна антената. Така че, обикновено предпочитам моите книги – моите спретнато подредени книги!

Джудит:

Търсех нещо, което да ме грабне. Но е трудно да бъдеш прелъстен от военни генерали и ръководства за „изгубени цивилизации“. Ако бяха толкова интересни не биха се изгубили. Надявах се да намеря нещо романтично или поне авантюристично. (ВДИГА ЕДНА ОТ КНИГИТЕ) Това е антология на поезията през Първата Световна Война. Чел ли си я? Трябва да върви заедно с безплатно ръководство по самоубийство.

Патрик:

Сигурен съм ,че ще се намери нещо и за теб. Такери или Дикенс. Защо не опиташ със Студеният Дом (Мрачната Къща)?

Джудит:

Няма нужда да я чета. Аз живея в такъв.

ПАТРИК ВДИГА НЯКОИ ОТ КНИГИТЕ

Патрик:

Хайде да ги върнем обратно в библиотеката. Бяха подредени спрямо годината им на издаване.

Джудит:

Ама ти наистина имаш много свободно време.

СТАВА И ЗАПОЧВА ДА ПОДАВА КНИГИТЕ ЕДНА ПО ЕДНА НА ПАТРИК, КОЙТО ГИ ПОДРЕЖДА

...Какво прави досега? Свърши ли си работата?

Патрик:

Да.

Джудит:

Какво каза, че работиш?

Патрик:

Не съм казвал.

Джудит:

Е, обичаш да държиш в напрежение. Това е, което липсва тук. Малко Агата Кристи. Изолирани места, убийство, любовни интриги. Тя е написала една, където хората са хванати в плен на снега в един влак. И не свършва добре....

Патрик:

Убийецът успява ли да се измъкне?

Джудит:

Мисля, че да.

Патрик:

(С ЛЕКА УСМИВКА) Хубаво.

Джудит:

Гладен ли си?

Патрик:

Да, започвам да си мисля какво да приготвя за вечеря.

Джудит:

Няма нужда. Това е вече под контрол. Въпреки, че обяда беше забележителен – мисля, че ми стигат за един ден сандвичи с домати и маруля.

Патрик:

Мисля, че бяха вкусни.

Джудит:

Сандвичите с домати-да. С маруля – не чак толкова. За това реших да те изненадам за вечеря – да хвана бика за рогата.

Патрик:

Какво точно си...?

Джудит:

Поръчах пица!

Патрик:

Пица? Не ставай смешна. Никой няма да достави пица в това време.

Джудит:

И аз така си помислих, докато не пробвах Пицария Пинокио в съседното село. Трима от служителите упражняват(тренират) зимни спортове. Извършват доставките на ски.

Помислих си, че ще бъде забавно.

Патрик:

Това ще спести готвенето, но аз не... О, по дяволите. Гарнирана с какво я поръча?

Джудит:

С четири сирена. Ще се влюбиш в нея. Разделят пицата на четири. Има сирене на едното парче, след това има сирене на второто парче, има сирене – сега като се замисля има сирене върху цялата пица.

Патрик:

Може би така е получила името си.

Джудит:

Но различни видове сирене. Няма да сложат и на четрите парчета едно и също сирене – това ще бъде лудост. Дори и за италианци.

Патрик:

Какво ще кажеш и за малко салата за баланс на вкусовете?

Джудит:

Маруля и домати? (ТОЙ КИМВА) Какъв повод за празнуване....

Патрик:

Обикновено вечер пийвам и вино. Но ако ти предпочиташ нещо по-малко....

Джудит:

Скъпо?

Патрик:

По-просто. Тоник? Вода – тя винаги е много освежаваща.

Джудит:

Не, вино е добре.

Патрик:

Имам отворена бутилка хубаво Каберне Совиньон.

Джудит:

Подходящо ли е за пица?

Патрик:

Не.

Джудит:

Е, добре, ще го пийнем. С лед и лимон. Нарези и малко плодове и може да си представим, че пием Сангрия. Може да си представим, че сме на плажа в Испания. В снега.

В ДАЛЕЧИНАТА СЕ ЧУВА КЛАКСОН

... О, почакай. Чу ли това?

ЧУВА СЕ ГЛАС В ДАЛЕЧИНАТА. МОМЧЕТО ЗА ДОСТАВКИ НА ПИЦА

ИЗПОЛЗВА МЕГАФОН

ГЛАСЪТ НА МОМЧЕТО:

Една ХЛ (екстра голяма) пица Четири Сирена. За Джудит и Патрик!

Джудит:

Да. Това сме ние.

ГЛАСЪТ НА МОМЧЕТО:

Не мога да стигна до вратата. Ще ми помогнете ли?

Джудит:

О, горкичкият. Сигурно е заседнал в края на алеята за коли. Ще излезеш ли да му помогнеш?

Патрик:

Какъв е смисълът на доставката по домове ако я оставят по средата на пътя?

Джудит:

Той е със ски. Портата ти, храстите и разнебитената ти алея е като слалом с препятствия.

ПАТРИК СИ ОБУВА БОТУШИТЕ И ОБЛИЧА ПАЛТОТО СИ

Патрик:

Това ще бъде добра тренировка за Олимпийските Игри по Доставка на Пици

Джудит:

О, не бъди глупав. Сигурна съм, че няма такова нещо.

Патрик:

Ако има, ще бъде по телевизията в събота вечер!

Джудит:

И не забравяй да му дадеш бакшиш.

Патрик:

Не е ли платена?

Джудит:

О, Патрик! Не каниш никого на вечеря и да очакваш да си я плати. Още повече, нямам пари в себе си. Дойдох само да донеса кекса.

Патрик:

Не е за парите. Не разбирам защо поръчваме храна за вкъщи. Аз мога да наготвя както добре знаеш.

ПАТРИК ОТВАРЯ ВРАТАТА И Е ПОСРЕЩНАТ ОТ СИЛЕН ВЯТЪР И СНЯГ. БОРИ СЕ ДА ОСТАНЕ ПРАВ

...О, да. Това беше прекрасна идея!

ПАТРИК СЕ ОСМЕЛЯВА ДА ИЗЛЕЗЕ. ДЖУДИТ ЗАСТАВА НА ПРАГА И ГО НАБЛЮДАВА ДОКАТО ТОЙ ВЪРВИ. ЗАПОЧВА ДА МУ ДАВА НАСТАВЛЕНИЯ

Джудит:

Така – продължавай да вървиш направо. Внимавай да не се спънеш в.... Добре, няма нищо. Върни се и тръгни наляво – на ляво! Той е в края на алеята – слънцето е точно зад него. Върви към светлината, Патрик! Бягай към светлината!

ВИЖДА, ЧЕ ТОЙ Е ВЗЕЛ КУТИЯТА С ПИЦА И ВДИГА ПАЛЕЦ В ЗНАК НА ОДОБРЕНИЕ. МОМЧЕТО ЗА ДОСТАВКИ НАТИСКА КЛАКСОНА В ОТГОВОР. ЧУВА СЕ ОТНОВО ГЛАСЪТ МУ ПРЕЗ МЕГАФОНА

ГЛАСА НА МОМЧЕТО:

Благодаря за поръчката! Специалитета в сряда е тирамису!

ДЖУДИТ НАПЪТСТВА ПАТРИК ПО ОБРАТНИЯ ПЪТ

Джудит:

ОК- върви към мен- точно така – можеш. Не бързай, можеш да паднеш на.... Е, добре, няма нищо. Давай, стани, продължи да вървиш. А... победа!

ДЖУДИТ СЕ ОТДРЪПВА ОТ ВРАТАТА ДОКАТО ПАТРИК ВЛИЗА ЗАЛИТАЙКИ В СТАЯТА, ПОКРИТ СЪС СНЯГ , НОСЕЩ ОГРОМНА КУТИЯ ЗА ПИЦА

Патрик:

(ВСЕ ЕДНО Е МИНАЛ ПРЕЗ АДА) Утре ще ядем сандвичи!

ПОДАВА КУТИЯТА С ПИЦА НА ДЖУДИТ И ЗАПОЧВА ДА СЪБЛИЧА ПАЛТОТО И БОТУШИТЕ

Джудит:

Справи се много добре. Толкова си смел! И падна само два пъти. Кое то си е направо супер за човек на твоята възраст.

Патрик:

Е, страхотен комплимент, няма що!

Джудит:

Къде ще ядем – на пода?

Патрик:

Аз не ям на пода!

Джудит:

Трябва, когато е доставка до дома. Повярвай ми – по-вкусно е. Бохемски!

ДЖУДИТ СЯДА НА ПОДА И ОТВАРЯ КУТИЯТА. ВИЖДА СЕ ОГРОМНА ПИЦА

Патрик:

Погледни я! Като чудовището от Черната Лагуна! Колко хора чакаме за вечеря?

Джудит:

Винаги си струва(е на сметка) да поръчаш по-голяма. В случай, че огладнееш през нощта.

ПАТРИК СИ Е СВАЛИЛ ВЕЧЕ ПАЛТОТО И БОТУШИТЕ И СЕ ЧУДИ ДАЛИ ДА СЕДНЕ ИЛИ НЕ НА ПОДА

Джудит:

Патрик, нищо няма да ти стане ако седнеш на пода. Напротив, ще те накара да се почувстваш отново млад!

Патрик:

Докаато не ми се наложи да стана отново – и тогава ще се почувствам на сто години.

Джудит:

Не си толкова стар, колкото се чувстваш – толкова стар си , колкото изглеждаш.

Патрик:

И?

Джудит:

Без коментар. Може да изглеждам глупава – ама не съм.

ПАТРИК СЕ ПОКОЛЕБАВА ЗА МИГ И СЛЕД ТОВА СЯДА НА ПОДА С ДЖУДИТ И ПИЦАТА

.... Ето ни и нас! С коя част искаш да започнем? С жълтото сирене, с оранжевото сирене, с бялото сирене или с това, което изглежда развалено?

Патрик:

Разглезени от толкова богат избор. Ще избира омара.

ДЖУДИТ НЕ МУ ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ И МУ ПОДАВА ПАРЧЕ ПИЦА (ОТХАПВАЙКИ ОТ ПАРЧЕТО)Не е много топла.

Джудит:

Е, два пъти я изпусна в снега. Но мен ми харесва при тази температура. Обичам мъжете горещи, а пицата студена. И по възможност (Идеалния вариант е)и двете да са италиански.

СМЕЕ СЕ ГРЪМОГЛАСНО ДОКАТО ЯДЕ ПИЦАТА. ЛИЦЕТО НА ПАТРИК НЕ ПОКАЗВА НИКАКВА ЕМОЦИЯ

Е, толкова е хубаво да се посмеем заедно.

ПАТРИК СЕ ОГЛЕЖДА ДА ВИДИ КОГО ОЩЕ ТЯ ВИЗИРА

...Хайде, Патрик, хапни.

ТОЙ ОТХАПВА ОТ ПАРЧЕТО

Толкова вкусна ли е колкото изглежда?

Патрик:

На вкус е точно като на вид. Колко умно от тяхна старана да направят пицата със същата текстура като кутията в която е.

Джудит:

Имат дългогодишен опит. Почакай – забрави виното.

Патрик:

По-добре е да го оставим за по-късно. Не ми се струва добра комбинацията между изискано Каберне и пица Пинокио.

Джудит:

Товага ще му се насладим като стане тъмно – на свещи. Имаш свещи нали?

Патрик:

(СУХОВАТО) Може би има няколко останали от рождения ми ден.

Джудит:

Добре. (ДАВАЙКИ СИ СМЕТКА)Почакай. Това някаква шега ли е? Шегуваш се нали?

Патрик:

Може неволно да съм го направил.

Джудит:

Е, добре! А, аз си мислех, че си много скучен. Има ли още от чувството ти за хумор заровено някъде надълбоко?

Патрик:

Не, не храни големи надежди – основно е страдание (лошо настроение, нещастие)

ОТХАПВА ОТНОВО ОТ ПИЦАТА

....При втората хапка странно, но вкуса не става по-лош. Това е обещаващо предполагам.

Джудит:

Ако някой ти беше казал миналата седмица, че ще седиш на пода и ще ядеш пица с

мистериозна съседка щеше да си помислиш, че не е с всичкия си. Но, това е живота. Прокрадва се когато най-малко го очакваш.

Патрик:

Или понякога живота пресича минно поле и избухва пред входната ти врата.

(ИЗНЕНАДАНО) О, мисля, че усетих половин маслинка. Тези хора от Пинокио наистина знаят какво правят.

Джудит:

Гръцка маслина ли е? Напомня ти за дома?

Патрик:

Не съм грък.

Джудит:

Непрекъснато го повтаряш, но уликите се трупат.....!

ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ЯДАТ

.....В нормален ден – когато не си в плен на снега – излизаш ли?

Патрик:

Разбира се, че излизам.

Джудит:

И къде ходиш? По ресторанти, по магазини? Никога не съм те срещала.

Патрик:

Срещала си ме. Просто не си спомняш. Аз съм тих и незабележим, сливам се с тълпата. Поне една дузина пъти съм бил във френския ресторант, но всеки път ме питат дали идвам за първи път. Мисля си, че сигурно се сливам с тапета. Хитро (коварно) като подводница.

Джудит:

А пък мен веднага ме запомнят като отида на ресторант. Келнерите замръзват на място и ме гледат с почуда или ужас, никога не съм сигурна как точно. И което е най-странно предизвиквам религиозни реакции в хората – в момента в който ме видят всички в един глас извикват „О, Исусе Христе“! Но е по-хубаво да те забелязват отколкото не. Да оставиш следа – за добро или лошо. В повечето случаи за лошо.....

Патрик:

Някои хора обичат вниманието. Други – не. Не е толкова комплицирано.

Джудит:

А ти комплициран ли си, Патрик? Такъв ли си? Или точно обратното – изобщо не си комплициран? Не искам да те обиждам.

Патрик:

Не, но опита ти беше добър. Не мога ли да съм и двете? Вътрешно комплициран, а външно сив? (безличен)

Джудит:

О, никога не съм се замисляла. Аз винаги съм си една и съща. Шумна външно, шумна вътрешно. Устройва ме. И ми харесва. Въпреки, че понякога е неловко, когато устата ти работи по-бързо от ума. Изричаш някакъв обиден коментар около осем секунди преди мозъка ти да ти каже да си затваряш плювалника. Хората могат да са много докачливи. Например, ако им кажа, че десена на роклята им наподобява стар диван. Но в края на деня често не мога да контролирам какво излиза от устата ми – а като се замислиш, ако хората продължават да купуват рокли, които приличат на стар диван, заслужават си го. Сега започна ли да ти харесва вкуса?

Патрик:

Опитвам се да не мисля за всичките Е та, мазнини и калории.

Джудит:

Това, което не те убива те прави по-силен.

Патрик:
Трябва да го отпечатат на всички кутии.

Джудит:
Ще им го предложи следващия път като дойдат със шейна до тук.

Патрик:
Не, не – това няма да се повтори. Ако продължим да ядем това всеки ден вълци ще открият разлагащите ни тела на килима. Смърт от моцарела.

Джудит:
Е, поне няма да умрем самотни.

Патрик:
(СУХОВАТО) Да, всеки.....

Джудит:
Това е едно от нещата, които не искам. Примирих се, че вероятно никога няма да се омъжа. Освен за себе си. Но мисълта да бъда сама когато дойде момента. Никак не ми се нрави.

Патрик:
Защо не си вземеш куче?

Джудит:
Но, ако аз умра, кой ще го изведе на разходка?

Патрик:
Ами най-добре тогава изобщо не умирай.

Джудит:
Добра идея. Така ще постъпя. Ще живея вечно. Ще стана безметежна.

Патрик:
Искаш да кажеш безсмъртна.

Джудит:
Мисля да съм и двете... Да, ще бъде много приятно да си седя у дома с кокер шпаньол в скута докато вековете се търкалят. Кучкар ли си или коткар?

Патрик:
Не мога ли да съм само човек?

Джудит:
Не! Или харесваш пухчета, които скачат и искат да ги изведеш на разходка или харесваш пухчета, които се прокрадват наоколо, завземат цялата къща и правят планове да доминират света. Котка би била подходяща за теб. Те са независими, но пък са някаква компания.

Патрик:
Както вече казах – не обичам компания.

Джудит:
И пица не обичаш, ама ето –ядеш.

ДВАМАТА ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ЯДАТ
.....Патрик?.... Мисля, че трябва да се извиня...

Патрик:
Не е чак толкова лоша. Току-що попаднах на розмарин! Направо тази пица е кавалкада от изненади!

Джудит:
За това, че дойдох. Знаем , че е палаво от моя страна.... Може би не си се усетил – подготви се за това – но аз нямах нужда от хляб и яйца.

Патрик:
Разбира се, че съм наясно с това. Е, не в самото начало, но много скоро след това. И знам, че времето е ужасно и си затворена в тази малка твоя къща. Без куче, без котка,

без добър вкус който да ти прави компания. Но наистина, Джудит – от всички хора да ми се натресеш на мен.

Джудит:

Не беше планирано. Късмет!

Патрик:

Или бях последен от списъка..?

ДЖУДИТ НЕ КАЗВА НИЩО И ОСТАВЯ ПАРЧЕТО ПИЦА В КУТИЯТА

Джудит:

Да, не ми останаха много опции. Това прави ли ме лош човек?

Патрик:

Човек се пита за преценката ти.

Джудит:

Не мисля, че това ми е силната страна. Не се притеснявай – тръгвам си в момента, в който времето се пооправи. Ще те оставя на мира да си правиш каквото си правиш. А между другото какво е това ? Още не си ми казал.

Патрик:

Не, не съм.

Джудит:

.....Съжалявам....

Патрик:

Не, спокойно, всичко е наред.

Джудит:

Скоро наистина ще си тръгна.

Патрик:

Няма нужда да бързаш. Тъй и тъй си тук. А освен това отворих и бутилка вино.

ПАТРИК СИ ВЗИМА ОЩЕ ЕДНО ПАРЧЕ ПИЦА. ДЖУДИТ ГО ПОГЛЕЖДА. ЧУДИ СЕ ДАЛИ ВИЖДА НЯКАКВА МАЛКА ПРОМЯНА В ОТНОШЕНИЕТО МУ. ЛЕКА УСМИВКА. ОТНОВО СИ ВЗИМА ПАРЧЕТО ПИЦА

Джудит:

Но, може да се окаже много продължителна буря....

Патрик:

Не можеш да контролираш всичко.

ПОГЛЕЖДА КЪМ ЗАВЕСИТЕ

....Мисля, че днес залеза е много красив....

ДЖУДИТ СЪЩО ПОГЛЕЖДА КЪМ ПРОЗОРЕЦА

Джудит:

Да отидем да го погледаме!

Патрик:

Не, тук ми е добре.

Джудит:

И на мен...

ЗАПОЧВА МУЗИКА. ОРАНЖЕВО СИЯНИЕ ЗАПЪЛВА СТАЯТА. СВЕТЛИНИТЕ ЗАПОЧВАТ ДА УГАСВАТ И МУЗИКАТА СПИРА

КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

СЦЕНА ПЪРВА

РАННА ВЕЧЕР. СЪЩИЯ ДЕН. ЗАВЕСИТЕ СА СПУСНАТИ. КУТИЯТА С ПИЦА НЕ СЕ ВИЖДА. СВЕТЛИНАТА В СТАЯТА Е ПРИГЛУШЕНА. СЛЕД МИГ ДЖУДИТ И ПАТРИК ВЛИЗАТ ОТ КУХНЯТА ТЪРЖЕСТВЕНО С ДВЕ ГОЛЕМИ СВЕЩИ В РЪЦЕ. ПОСТАВЯТ СВЕЩИТЕ НА ДВЕ МЕСТА В СТАЯТА

Патрик:

Напомни ми пак – защо правим това?

Джудит:

Създаваме атмосфера.

Патрик:

Да, но защо атмосферата трябва да бъде като заклинание? Не смятам, че пиенето на вино на тъмно подобрява изживяването.

Джудит:

Когато си залостен на едно място дълго време трябва да се постарая да го направя да изглежда различно. Понякога изгасям всички лампи и се свивам в някой ъгъл като си представям, че съм в някаква пещера. И ям шоколадов мус.

Патрик:

Пещерите вървят с шоколадов мус?

Джудит:

Това е фантазия! Използвай въображението си – ако въобще имаш такова. Можеш да направиш стаята да изглежда като пет различни стаи, всяка с подходящия десерт.

Случайно да ти се намира шоколадов мус?

Патрик:

Не. Не се ли притесняващ за кръвната си захар?

Джудит:

Погледни ме! Имам достатъчно други неща за които да се притеснявам....

ПРЕМЕСТВА СВЕЩА

Така е по-добре. Невероятно е какво няколко малки промени в осветлението могат да направят. Сега имам чувството, че съм в съвсем друга къща.

Патрик:

Да, в друга къща си. В моята.

Джудит:

И това е здравословно и за двамата ни. По-привлекателна ли съм на светлината на свещите?

Патрик:

Е, едвам те виждам. Така, че отговора е „Да”.

Джудит:

Отиди да донесеш виното преди да е изветряло.

ТОЙ СЕ ОБРЪЩА И ТРЪГВА КЪМ КУХНЯТА

...И чашите – ако ще ползваме такива.

Патрик:

Разбира се, че ще използваме чаши. Да не предлагаш да пием моето червено вино-специална селекция от бутилката?

Джудит:
Сигурна съм, че вкуса ще е същия.

Патрик:
Със сигурност няма да е! Ще пием от кристални чаши!

ПАТРИК ИЗЛИЗА ДА ДОНЕСЕ ВИНОТО И КРИСТАЛНИТЕ ЧАШИ
ДЖУДИТ ПРЕНАРЕЖДА ВЪЗГЛАВНИЦИТЕ. ДОКАТО ПРАВИ ТОВА ОТКРИВА
МОНЕТА СКРИТА В ЦЕПНАТИНАТА НА ДИВАНА И МНОГО Й СЕ ЗАРАДВА.
ПАТРИК ВЛИЗА С ВИНОТО И ЧАШИТЕ.

Джудит:
Намерих монета.
СЛАГА МОНЕТАТА В ДЖОБА СИ

Патрик:
Какво правиш?

Джудит:
Е, аз я намерих, нали?

Патрик:
Да, но в моя диван – тя ми принадлежи.

Джудит:
Но може да е паднала от моя джоб.

Патрик:
Имаше ли монети в джоба?

Джудит:
Не, но какво общо има с това?

Патрик:
Това посещение става все по-скъпо и по-скъпо.

Джудит:
Това ли е безценното вино?

Патрик:
Уи. Френско е. Специална селекция. А това са така наречените „винени чаши”. Да
предпазят хората да навеждат главите си назад за да смучат от шишето.

Джудит:
Нямам търпение да го опитам. Донесе ли лед и лимон?

Патрик:
Не, по дяволите.

Джудит:
Успокой се, Патрик, само попитах.

Патрик:
Дойде тук само за да ме дразниш ли?

Джудит:
Не само за това.

Патрик:
Много е важно да се отнасяш сериозно към виното. Сигурно това ти се струва глупаво.

Джудит:
Мълча си.

Патрик:
Но виното е нещо повече от просто алкохолна напитка. То е удоволствие, изкуство,
произведение. Трябва да се научиш да го цениш. И ако искаш, мога да те науча....?

Джудит:
О, много мило. Колко вълнуващо!

Патрик:

Тези неща са важни в живота. Ще ти дам малко напътствия. Защото, ако започнеш да разбираш виното, деликатността, разликите – завинаги ще подобриш жизнения си опит. Много е важно да те въведат в нови неща. Аз се чувствам по същия начин относно децата. Родителите ги въвеждат само в нещата, които те харесват – дали ще е футбол или рок мизика, няма значение. Но те трябва да бъдат водени на класически концерти, на балет, в галерии, във винарни, в джаз клубове. Защото представи си от това едно посещение те се влюбят в даденото нещо. Представи си, че се влюбиш в джаза като дете и той те завладее и те изпълва с радост. Тогава детето ще изпитва радост от джаза през целия си живот. Трябва да предоставиш всички възможности – да сложиш пълното и богато меню на живота на масата.

Джудит:

Ти обичаш ли джаз?

Патрик:

Не, не мога да го понасям. Използвах го само като пример. В него няма никакъв ред, много е хаотичен. Предпочитам точността. И виното.

ТОЙ НАЛИВА ДВЕ ЧАШИ ВИНО ОТ ВЕЧЕ ОТВОРЕНАТА БУТИЛКА

...Едва виждам какво правя.

Джудит:

Скоро очите ти ще се адаптират. Аз виждам добре в тъмното. Въпреки, че няма много за гледане.

ПАТРИК ПОДАВА ЕДНАТА ЧАША НА ДЖУДИТ И ВЗИМА СВОЯТА

Патрик:

Все още не отпивай. Ще го направим както трябва. Нека подиша в чашата за малко – да се аерира. Разклати чашата леко. Така може да видиш цвета и прозрачността.

Джудит:

Но тук е много тъмно.

Патрик:

Идеята беше твоя.

ТЕ РАЗКЛАЩАТ ВИНОТО В ЧАШИТЕ

Джудит:

А сега какво следва?

Патрик:

Сега приближи чашата до носа си и вдишай аромата. Какво ти казва?

Джудит:

Изпий ме.

Патрик:

Не, не е това. Казва: ”Почакай миг. Наслади ми се. Какво съм аз? Пълноценно, отлежало, изискано, опияняващо. Аз съм наситено червено, френско, с плодов привкус, богато, елегантно.”

Джудит:

Много приказливо е това вино. И доста арогантно.

Патрик:

Да, наистина. Арогантно червено, което изисква уважение. Сега опитваме, съвсем малко и го движим из устата си. При дегустации го изплюваш, но ние ще го глътнем.

Джудит:

Слава богу за това. (Благодаря ти господи за това.)

ПАТРИК ПРАВИ ДЕМОНСТРАЦИЯ НА МЕТОДА „ДЕГУСТАЦИЯ „ НА ВИНО И ДЖУДИТ ГО ИМИТИРА. НАКРАЯ ТОЙ ПРЕГЛЪЩА, НО ДЖУДИТ ШУМНО СЕ ДЖАБУРИ(ПРАВИ СИ ГАРГАРА) ПРЕДИ ДА ГО ПРЕГЛЪТНЕ

Патрик:

Не се джабури. Това не е вода за уста. Какви вкусове усети? Какви нюанси? Какъв плод усещаш?

Джудит:

Грозде.

Патрик:

Освен него? Усещам касис. Нюанси на зелени камби, мента и кедър с дъбов оттенък. А ти какво усети?

Джудит:

Че ми е досадно и дразнещо.

Патрик:

Джудит, не се стараяш.

Джудит:

Старая се, но съм жадна. Ядох много на вечеря.

Патрик:

Трябва да положиш повече усилия. Да се образоваш. Совиньона е прекрасно произведение. Освен това ще откриеш, че характерните му черти се засилват с времето. (колкото повече старее)

Джудит:

Да, това важи и за мен.

Патрик:

Важи и за двама ни.

Джудит:

Сигурна съм, че е много хубаво – и искам да науча повече. Но беше толкова дълъг ден. Защо не можем просто да седнем на дивана, да изпием виното и да си поплачем като нормалните хора.....?

Патрик:

Аз не пия вино за да плача!

Джудит:

Е, това е нещо, което аз мога да те науча.

Патрик:

(САРКАСТИЧНО) Е, нямам търпение...!

ПАТРИК НАЛИВА ЧАШАТА СИ ДОГОРЕ

Джудит:

Виждаш ли и ти си жаден. Ще се напием ли? Не мога да позная дали си от веселите пияници или от тъжните.

Патрик:

От години не съм се напивал. От моята младост.

Джудит:

О, бил си млад? Започвах да се чудя.....

Патрик:

Не съм много сигурен дали ми харесваше.

Джудит:

Да си пиан?

Патрик:

Да съм млад. Знам, че това е времето за което всички си спомнят с носталгия, но аз се радвам, че е приключило веднъж завинаги. Винаги съм се чувствал като сериозен 40 годишен затворен в тялото на тийнейджър-очаквайки да се освободя. Така че, като остарях почувствах облекчение, че най-сетне нещата са под контрол. Но може би пропилях това време. От време на време съжалявам, че влака отмина, а аз дори не се качих на него. Но живота си тече и не можеш да промениш спомените....

Джудит:

Е, пия за спомените. На този етап бих пила за каквото и да е! (ТЯ ОТПИВА)

Патрик:

Интересно – в червеното вино има съставка наречена ресвератрол – намалява риска от Алцхаймер. Следователно, ако изпиеш голямо количество червено вино за кратко време, не можеш да си спомниш нищо – дори и собственото ти име или как да вървиш правилно. Но ако пиеш много вино за дълъг период от време има шанс да си спомниш абсолютно всичко! (ТОЙ СЕ ЗАХИЛВА). Направо е невероятно.

Джудит:

Да, много забавно!... Но ако си спомняш всичко това включва и нещата, които искаш да забравиш.

Патрик:

Предполагам да...

Джудит:

(ВДИГА ЧАША ЗА НАЗДРАВИЦА) За да не забравяме. Доброто и лошото.

ПАТРИК СА ЗАМИСЛЯ ЗА МОМЕНТ, СЛЕД ТОВА ЧУКВА ЧАШАТА СИ С ТАЗИ НА ДЖУДИТ И ОТПИВА

...Какво означава „Совиньон“?

Патрик:

Френска е и означава „див“.

Джудит:

Е, сега ми харесва още повече.

Патрик:

Сигурно младостта ти е била дива.

Джудит:

О, да. Обичах партитата. Но бързо се напихах и пропусках повечето. Късно разбрах, че момичетата не са така привлекателни за момчетата когато не могат да стоят на краката си и лявото им око играе. Но вече бях на 30 когато го осъзнах. На практика бях единственото момиче, което не беше омъжено. В онези дни момчетата не харесваха момичета със силен характер. Много рано съм се родила. Да – стигнах рано, но пак изпуснах лодката. Трябва да хванеш момче докато си още млада и пълна с енергия. Много мъже правят същата грешка. Те играят, но остават твърде дълго на игрището и извънредното време започва да тече. И изведнъж разбират, че пазара за жени е силно редуциран в момента, в който косата им започва да пада и коремите им стигат до глезените. Чакаат ги полупразни рафтове. Хора като мен. С изтичащ срок на годност. Това е бакалски аналог, Патрик. Надявам се следваш мисълта ми.

Патрик:

Да, успявам.

Джудит:

Мисля, че това е чувството. Последния буркан турския в пращия ъгъл. Може да бъдеш забелязан, но няма достатъчно клиенти.

ДЖУДИТ ПРЕСУШАВА ЧАШАТА СИ НА ЕДИН ДЪХ

...О, направо отиде в мозъка ми.

Патрик:

От танина е. За това се пие бавно.

Джудит:

Ти си го пий по твоя начин, аз по моя.

Патрик:

Тази приглушена светлина от свещите ме депресира. Малко повече светлина?

ПАТРИК СВЕТВА ЛАМПИТЕ

....Така е по-добре. Да пусна ли и радиото? Може да послушаме музика докато отпиваме от виното.

Джудит:

Но ако пуснеш радиото няма да може да си говорим.

Патрик:

Да, точно това имах предвид.

ПАТРИК ОСТАВЯ ЧАШАТА СИ И СЕ ПРИБЛИЖАВА ДО РАДИОТО

Джудит:

Е, щом се налага. Поне намери нещо по-живо. Танцува ми се.

Патрик:

Ти танцуваш? Истински танци? Салонни танци?

Джудит:

Да. А ти?

Патрик:

Взимал съм уроци.

Джудит:

Това е прекрасно, Патрик. Уроците по танци са чудесен начин да се срещнеш с хора. Танцувах със сестра си – учехме се една друга като бяхме малки. Мислехме, че ще ни помогне да вкараме правилните мъже в леглото. Не беше много успешно. Въпреки, че тя се омъжи – Алисън. Замина в чужбина. И от тогава не съм я чувала много, много. И след това тя умря. И от тогава съм я чувала още по-малко. Тя доживя до петдесетте, но странно винаги си я представям като млада, и двете си представям, че сме млади. Танцуващи. Кара ме да се усмихвам. И за това все още някои вечери, спомняйки си всичко това се усещам, че се въртя във вихъра на танца в хола у дома. Не искам да си представя какво биха си помислили хората ако ме видят. И светвам всички лампи за да съм сигурна, че ще ме видят.

Патрик:

Хайде да видим каква музика има по радиото.

ПАТРИК ВКЛЮЧВА РАДИОТО ДА НАМЕРИ ПОДХОДЯЩА МУЗИКА. ПЪРВО ПОПАДА НА НЯКАКЪВ РАЗГОВОР

(ГЛАС НА РЕПОРТЕР) ЩЯХ ДА СЪОБЩЯ ПРОГНОЗАТА ЗА ВРЕМЕТО, НО ВСЕ ОЩЕ ВАЛИ СНЯГ И ДУХА СИЛЕН ВЯТЪР КАКТО МОЖЕ ДА ВИДИТЕ ПРЕЗ ПРОЗОРЦИТЕ СИ, И ЧЕСТНО КАЗАНО КАКЪВ Е СМИСЪЛА. Вместо това ще ви пусна моята любима.....

ТОЙ ПРОДЪЛЖАВА ДА ТЪРСИ ДРУГА СТАНЦИЯ. ПОПАДА НА АГРЕСИВНА ГАНГСТА РАП МУЗИКА. ПОГЛЕЖДА УЖАСЕН ДЖУДИТ ДА ВИДИ РЕАКЦИЯТА Й, НО УСТАНОВЯВА, ЧЕ ТЯ СЕ ПОКЛАЩА В ТАКТ С МУЗИКАТА. НЕ Й ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ И ПРОДЪЛЖАВА ДА ТЪРСИ ДРУГА СТАНЦИЯ

Джудит:

О, това ми хареса. Можеше да потанцуваме.

Патрик:

Да, и след това можеше да излезем навън и да застреляме някой!

ЗАПОЧВА ПОДХОДЯЩА МУЗИКА – ВАЛС

....Така е по-добре.

ПАТРИК СЕ ЗАСЛУШВА ЗА МОМЕНТ. ДЖУДИТ Е ВТРЕЩЕНА КОГАТО ТОЙ ОТИВА ДО КРЕСЛОТО, СЯДА И ОТПИВА ОТ ВИНОТО СИ. МУЗИКАТА НЕ Е МНОГО СИЛНА ТАКА, ЧЕ ЧУВАМЕ РАЗГОВОРА ИМ

Джудит:

(ПОВИШАВА ГЛАС ДА БЪДЕ ЧУТА) Какво правиш? Не може просто да седиш.

Патрик, отваря ти се възможност. Погледни – има друго живо същество в стаята ти. Ще пропуснеш ли тази възможност? (ТОЙ КИМВА ЧЕ ЩЕ Я ПРОПУСНЕ). Срамота е.

Добре – сама ще си танцувам. Не ми пука.

ДОКАТО СВИРИ МУЗИКАТА ДЖУДИТ ЗАПОЧВА САМА ДА ТАНЦУВА С ЧАША ВИНО В РЪКА. ПАТРИК Я НАБЛЮДАВА ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ И РЕШАВА ДА ПРЕДПРИЕМЕ НЕЩО. СТАВА И ОСТАВЯ ВИНОТО СИ

Патрик:

Добре, добре. Мога да се възползвам да се поупражнявам.

ТОЙ ПОГЛЕЖДА ДЖУДИТ

...Винаги ли си танцувала с чаша в ръка?

Джудит:

Винаги

Патрик:

И как ти се получава?

ТЯ СЕ ВСЛУШВА В ТОВА КОЕТО ТОЙ КАЗВА И ОСТАВЯ ЧАШАТА

Учителят ми по танци винаги казваше, че когато танцуваш валс трябва да изглеждаш толкова въодушевен все едно партньорката ти е неземно красива.

Джудит:

Ами добре. Давай.

Патрик:

Опитвам се. (Старая се)

Джудит:

Опитай това

ДЖУДИТ ПРАВИ ФИЗИОНОМИЯ ВСЕ ЕДНО Е ПРЕХЛАСНАТА ПО НЕГОВАТА КРАСОТА – УСТАТА Й Е ОТВОРЕНА. ПРОДЪЛЖАВА ДА ТАНЦУВА САМА

Патрик:

И не трябва да се прегърбваш.

Джудит:

(СПИРА) Не се прегърбвам. Такава ми е фигурата.

Патрик:

Е, независимо от това човек трябва да се постарее да стои изправен и стегнат.

Джудит:

Спри да флиртуваш, Патрик! Честно – ще се присъединиш ли към валса? Не мога да стоя така цял ден! Все едно чакам автобуса.

ПАТРИК ОТИВА ДА РАДИОТО И УСИЛВА ЗВУКА ДО МАКСИМУМ. СЛЕД ТОВА ПОГЛЕЖДА КЪМ ДЖУДИТ, КОЯТО ЗАПОЧВА ДА ТАНЦУВА . ОТИВА В ДРУГИЯ КРАЙ НА СТАЯТА И ЗАСТАВА В ПОЗИЦИЯ ГОТОВ ЗА ТАНЦ, ПРОТЯГА ЛЯВАТА РЪКА НАПРЕД, А ДЯСНАТА Я ВДИГА ВСЕ ЕДНО Е НА РАМОТО НА ВЪОБРАЖАЕМАТА МУ ПАРТНЬОРКА. СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВА ДА БРОИ.

Патрик:

1,2 -1,2-1,2,-

СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВА ДА ТАНЦУВА С ВЪОБРАЖАЕМАТА ПАРТНЬОРКА . ДЖУДИТ ВИЖДА КАКВО СЕ СЛУЧВА И НЕВЯРВАЩО СПИРА ДА ТАНЦУВА И ЗАПОЧВА ДА ГО НАБЛЮДАВА. ПАТРИК СЕ ДВИЖИ С ТАНЦОВА СТЬПКА ИЗ СТАЯТА. НАКРАЯ ДЖУДИТ СЕ ПРИМИРЯВА С ПОЛОЖЕНИЕТО И ЗАПОЧВА ОТНОВО ДА ТАНЦУВА САМА. ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ ДВАМАТА ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ТАНЦУВАТ С ВЪОБРАЖАЕМИТЕ СИ ПАРТНЬОРИ. ТАНЦУВАЙКИ ПАТРИК МИНАВА ЗАД ДИВАНА И СЕ СПЪВА В НЕЩО. СПИРА И ПОГЛЕЖДА НАДОЛУ ДА ВИДИ КАКЪВ Е ПРОБЛЕМА. ВДИГА СМАЧКАНАТА КУТИЯ ОТ ПИЦАТА, КОЯТО Е БИЛА ОСТАВЕНА НА ПОДА ЗАД ДИВАНА

Патрик:
(ВИСОКО ДА НАДВИКА МУЗИКАТА) Какво прави това тук? Мислех, че си я изхвърлила!

Джудит:
(СИЛНО ЗАРАДИ МУЗИКАТА) Вилнее буря. А кофата ти за боклук е в края на пътеката.

ЯДОСАН ТОЙ ВЗИМА КУТИЯТА И ОТИВА ДО ВРАТАТА. ОТВАРЯ Я И ГО БЛЪСКА СИЛНИЯ ВЯТЪР И СНЯГ. ОПИТВА СЕ ДА ИЗХВЪРЛИ КУТИЯТА НАВЪН, НО СИЛНИЯ ВЯТЪР Я БЛЪСКА И ТЯ ГО УДРЯ В ЛИЦЕТО. ТОЙ ИЗПОЛЗВА ВСИЧКИ СИЛИ ДА ПРЕОДОЛЕЕ СИЛНИЯ ВЯТЪР И ДА УСПЕЕ ДА ИЗХВЪРЛИ КУТИЯТА. УСПЯВА И Я ЗАПОКИТВА В ГРАДИНАТА. ЗАТВАРЯ ВРАТАТА. РЕШАВА, ЧЕ ВСИЧКО ТОВА МУ Е ДОСТАТЪЧНО И ИЗКЛЮЧВА РАДИОТО.

Джудит:
Защо го изключи?

Патрик:
Какъв е смисъла да танцувам сам?

Джудит:
Да, точно така. Бихме могли да.....

Патрик:
Като се замисля – чувствам се уморен. Мисля, че стига за днес. Денят се оказа много дълъг.

Джудит:
О.

Патрик:
Имаш ли нещо против да отида да си легна?

Джудит:
Е, къщата си е твоя.

Патрик:
Да, наистина. Почти бях забравил, че е.

Джудит:
Ужасен ли беше деня?

Патрик:
Не мисля, че казах това.

Джудит:
Това не е отрицателен отговор.

Патрик:
Всичко е ОК. Изненадващо. Но,... Понякога промяната е хубаво нещо. Нали така казват.

Джудит:
Очевидно.

Патрик:
Въпреки, че.... наистина съм готов да си легна.

Джудит:
Да, да. Малко почивка ще ти се отрази добре.

Патрик:
Ще ти донеса чаршафи и възглавница. Ако имаш нужда от компания през нощта –

Джудит:
Да?

Патрик:
Радиото е тук.

ПАТРИК ПОГЛЕЖДА БУТИЛКАТА ВИНО НА МАСАТА

Ще сложа тапата. Иначе може да се изкушиш да си изджабуриш зъбите си с него.
ТОЙ СЛАГА КОРКОВАТА ТАПА С МАЛКО УСИЛИЕ

Джудит:

Коего ме подсеца – четка за зъби. Каза, че имаш резервна.

Патрик:

Да, имам.

Джудит:

Принадлежала ли е на някого?

Патрик:

Идеално чиста е.

Джудит:

Не попитах това.

Патрик:

Просто на приятел, който преспиваше тук от време на време.....

Джудит:

Да....?

Патрик:

Лично е.

Джудит:

О, разбирам. Но не може да криеш всичко. Много е уморително да разнасяш таините си по цял ден като някакъв багаж. Освен това, ако не ми кажеш, тогава на кого ще кажеш изобщо?

Патрик:

Не възнамерявах да казвам на никого. Нямам нищо против допълнителната тежест – багажа си е мой.

Джудит:

Просто ти дадох една възможност. Не търся толкова отчаяно някаква си клюка. В края на деня и аз няма да има на кого да я кажа. Помислих си, че ще е добре за теб.

Здравословно. Аз от друга страна с удоволствие ще ти разкажа за всяка една от моите провалени романтични връзки.

Патрик:

Няма нужда. И без това тази зима се очертава да бъде дълга.

Джудит:

Повече няма да го споменавам. Но трябва да ми донесеш четката за зъби.

ПАТРИК СЕ ОБРЪЩА ДА ОТИДЕ ДА Я ДОНЕСЕ

И ще трябва да ми помогнеш да превърна това кресло в легло. Веднъж се опитах сама да се оправя с едно такова нещо и стоях заклещена дни наред.

Патрик:

И възглавница?

Джудит:

Ако може две – една за главата ми и една да си я гушкам през нощта. (ПАТРИК Я ПОГЛЕЖДА)...Помага ми да спя.

ПАТРИК ИЗЛИЗА И ДЖУДИТ ЗАПОЧВА ДА ПРАВИ МЕСТО ЗА РАЗГЪВАНЕТО НА КРЕСЛОТО, МАХА ВЪЗГЛАВНИЦИТЕ, И Т.Н. ПАТРИК СЕ ВРЪЩА С ЧЕТКАТА ЗА ЗЪБИ. СТОИ С НЕЯ НА ПРАГА ЗАМИСЛЕН

Джудит:

А, ето я. Благодаря. Всичко наред ли е?

Патрик:

Казваше се Кристина.

ДЖУДИТ СПИРА ДА РАЗТРЕБВА И ПОГЛЕЖДА ПАТРИК

...Срещнахме се на един концерт. Седях на скъпо място и мислех, че местото до мен ще остане празно. Предпочитам така – все едно гледаш шоуто от бизнес класа. Очевидно на другите хора им е все едно дали ще са натъпкани един до друг. Явно се радват на компания, дори и на непознати с които няма да разменят и дума даже. Както и да е – светлините започват да угасват и ето на, Кристина се появява. Работеше като гардеробиерка в един театър наблизо и нейна колежка е заменила билета ѝ за по-добро място. Вземаше уроци по оперно пеене. Често се случва с много гардеробиерки и разпоредители – те са млади, бореци се певци, музиканти, актьори, писатели. Всичко, което виждаме е някой който ни взема палтото или ни къса билета. Трябва да обръщаме повече внимание. Понякога може да са по-талантливи от тези за които си платил и си дошъл да гледаш. Но никой не им пожелава късмет и не ги търси. А трябва. Но много се отклоних...

ОТНОВО ПОГЛЕЖДА ЧЕТКАТА ЗА ЗЪБИ

...Завързахме разговор – аз и Кристина, после пийнахме по едно и се срещнахме след няколко вечери. И едно нещо доведе до друго. Това може да го пропуснем.

ДЖУДИТ:

(РАЗОЧАРОВАНО) Наистина? Това е най-интересната част.

Патрик:

Ще го оставя на въображението ти.

Джудит:

О, моля те недей. Не може да си представиш на какво е способно въображението ми. Но, продължавай. Искам да чужа още.

Патрик:

Не е чак толкова интересно.

Джудит:

Съгласна съм. Но не е в това смисъла. През целия ден за първи път говориш повече от 30 секунди. А тя изглежда прекрасна.

Патрик:

Да, наистина беше прекрасна. Мила, умна. Не знам какво намери в мен. Но не я попитах. Просто оставих нещата да се развиват от само себе си. Започна да остава от време на време. Знаех си от първия ден, че това е грешка. Някои хора не са създадени да споделят живота си. Аз съм единствено дете и може би това оказва влияние. Но, аз, аз съм причината за това в което се превърнах. Но въпреки това се наслаждавах на всеки миг. Помислих си, че най-сетне живота ми може да се промени. Имаше надежда. Топло чувство, независимо от времето. И когато си донесе нова четка за зъби, реших, че нещата са сериозни. Не беше винаги добре, но беше различно и успокояващо. Докато в един снежен ден, тя не ми каза, че мисли да ме напусне защото нещата не се развивали така както трябва. Бях „затворена книга”, а тя искаше повече неща от мен. Слушах любезно – звучеше много убедена в решението си и имаше логика в него. Казах ѝ, че разбирам и приемам, че трябва да постъпи така както е най-добре за нея. И в този момент с връзката ни беше свършено – не преди това. Защото тогава Кристина разбра, че аз не бях готов да се боря за нея. Очакваше бурен протест, а беше посрещната от спокойно приемане. Трябваше да се боря. Да мобилизирам цялата си енергия и емоции и да я убедя да остане. И когато не го направих всичко се разпадна на парчета. Когато си с някого на тях им е нужно да чувстват, че се страхуваш да не ги загубиш. Удоволствието от това да сте заедно се подценява от знанието, че загубата ще разбие сърцето ти. Този страх е спойката, която държи хората заедно. Страхът от самотата.

Джудит:

Върна ли се някога? Видя ли е пак?

Патрик:”

Един път. На път за балкона. Магнах ѝ, но тя не ме видя. Дори и в тълпата, често съм

незабележим....

ПАТРИК ВЗИМА ШИШЕТО С ВИНО. МАХА ТАПАТА И ОТПИВА ДИРЕКТНО ОТ БУТИЛКАТА

...Права си. Вкусът е същия.

СЛЕД ТОВА ИЗЛИЗА ОТ СТАЯТА С БУТИЛКАТА В РЪКА

Джудит:

Почакай! Забрави да ми дадеш четката за зъби. Патрик...?!

ПАТРИК СЕ ВРЪЩА ВСЕ ОЩЕ С БУТИЛКАТА В РЪКА

Патрик:

Извинявай. Аз.....

ПОДАВА Й ЧЕТКАТА ЗА ЗЪБИ. ТЯ Я ВЗИМА. ПОСЛЕ СЕ ОПИТВА ДА ВЗЕМЕ И БУТИЛКАТА ОТ РЪЦЕТЕ МУ. ТОЙ НЕ Я ПУСКА

Джудит:

...Не занижавай стандартите си. Остави тези неща на мен.

ТОЙ ПУСКА БУТИЛКАТА. ТЯ СЛАГА КОРКОВАТА ТАПА, СЛЕД ТОВА ОТНАСЯ БУТИЛКАТА И ЧЕТКАТА ЗА ЗЪБИ В КУХНЯТА. ПАТРИК ПОГЛЕЖДА КЪМ ТАВАНА, РАЗМИШЛЯВАЙКИ ЗА ЖИВОТА СИ И ПОЕМА ДЪЛБОКО ВЪЗДУХ.

ДЖУДИТ СЕ ВРЪЩА

Не искам да си потиснат цяла нощ.

Патрик:

Добре съм. Наистина.

Джудит:

По-добре ли е когато си споделил с някого?

Патрик:

Изненадващо.... Не.

Джудит:

Е, няма значение. Струваше си да се опита. Аз се радвам, че сподели историята си.

Стъпка по стъпка се опознаваме. А това е хубаво. Допринася за доброто настроение. Е, не точно добро настроение в твой случай. Но съм убедена, че имаш много весели истории за разказване.

ПАТРИК Я ПОГЛЕЖДА С ПРАЗЕН ПОГЛЕД

...Или може би нямаш. Може би аз съм твоята история?! Може би в бъдеще ще разказваш на хората за времето, което прекарахме заедно затворени в къщата ти и ще им бъде забавно. Ще бъде хита на партито ти – най-хубавия анекдот. „Жената, която дойде на вечеря”. В снежна буря. С голям кекс. Което ме подсеца ,че не сме го изяли още. Може утре да похапнем от него. По-вкусен е на следващия ден когато всички съставки са се смесили както трябва.

Патрик:

Е, това го очаквам с нетърпение. Или с боязън. Изглежда съм в състояние да изпитвам и двете неща едновременно за абсолютно всичко. Страхотен номер е. Както и да е – сега вече знаеш от къде е четката за зъби. Е, нищо особено. Просто живот. А живота има невероятната способност просто да се случва. Е,.... Лека нощ, Джудит.

ОБРЪЩА СЕ ЗА ДА ИЗЛЕЗЕ

Джудит:

Къде отиваш? Трябва да оправим леглото.

Патрик:

О, да, разбира се. Ще донеса..(ТОЙ СЕ СПИРА)...Не се ли чудиш какъв е смисъла?

Джудит:

Е, не мога да спя на пода. Не и с този мой гръб.

Патрик:

Исках да кажа...

Джудит:

Знам, аз само... Нещата ще изглеждат по-ведри на сутринта.

Патрик:

Не, очаквам да са същите. Аз харесвам постоянството.

Джудит:

О, Патрик – спри. Чуй се само. Изненадана съм, че е напуснала къщата, а не те е зарязала в антракта! Лицето ти е мрачно в най-добрия случай, но когато си в лошо настроение е направо ужасно. Опитай се да бъдеш по-позитивен. В края на краищата нещата се оправят. Трябва да се оправят. Какъв друг избор има?

ПАТРИК СЕ ЗАМИСЛЯ ЗА МОМЕНТ И ПОСЛЕ ТРЪГВА КЪМ ВЪНШНАТА ВРАТА. ОТВАРЯ Я И СНЕГА И ВЯТЪРА НАХЛУВАТ

Не отваряй вратата! Адски студено е по това време на нощта. Ще настинеш.

ПАТРИК СЪПВА НАВЪН

Патрик! Патрик!

ИЗЛИЗА И ЗАТВАРЯ ВРАТАТА СЛЕД СЕБЕ СИ

Какво...?!

ДЖУДИТ СЕ ГОТВИ ДА ИЗТИЧА СЛЕД НЕГО, НО ОСЪЗНАВА, ЧЕ И ТЯ ЩЕ ИЗМРЪЗНЕ. ПАНИЧЕСКИ НАХЛУЗВА БОТУШИТЕ СИ И НАВЛИЧА ПАЛТОТО СИ. ОТВАРЯ ВРАТАТА ДА ГО ПОСЛЕДВА. СНЕГА И ВЯТЪРА БУШУВАТ

Патрик! Недей! Идвам!

ИЗЛИЗА НАВЪН И ОСТАВЯ ВРАТАТА ОТВОРЕНА. ЧУВАМЕ РАЗГОВОРА ОТВЪН

Патрик:

Какво правиш тук?

Джудит:

Следвам те. А какво по дяволите...?

Патрик:

Отидох да взема това.

ПАТРИК ВЛИЗА ОБРАТНО В СТАЯТА. ТРЕПЕРИ ОТ СТУД И Е ПОКРИТ СЪС СНЯГ. НОСИ ПАРЧЕ ЛЕДЕНА ПИЦА. ИЗТРЪСКВА СНЕГА ОТ КОСАТА СИ. ТРЕПЕРЕЙКИ СЕ ОПИТВА ДА СЕ СТОПЛИ. ПОГЛЕЖДА КЪМ МОКРИТЕ СИ ЧОРАПИ. ДЖУДИТ ВЛИЗА СЛЕД НЕГО

....трябваше да помисля.

Джудит:

Изобщо мислиш ли?! За това ли излезе?

Патрик:

Трябваше да се отърся от всичко това. Да направя нещо глупаво.

Джудит:

Е, със сигурност успя.

Патрик:

Не помислих, че чорапите ми ще се намокрят. Но се чудех какво е да ти е наистина студено. (ОТХАПВА ОТ ПАРЧЕТО ПИЦА)...О, не е чак толкова ужасна. Какво откритие. Искаш ли да опиташ?

Джудит:

Искам пешкир.!

Патрик:

Разбира се. Извинявай.

ПАТРИК КИМВА, ОСТАВЯ ПИЦАТА НА МАСАТА И ИЗЛИЗА ДА ДОНЕСЕ ХАВЛИЕНА КЪРПА. ВЛИЗА И ДЪРЖИ КЪРПАТА РАЗТВОРЕНА ЗА ДЖУДИТ. ТЯ ПРИСЪПВА КЪМ НЕГО И ТОЙ Я УВИВА ОКОЛО НЕЯ. ПОЧТИ СЛУЧАЙНО СЕ ОЗОВАВАТ ПРЕГЪРНАТИ И ПАТРИК ПРАВИ КРАЧКА НАЗАД

Джудит:

А освен това – мразиш пица.

Патрик:

Вече я мразя по-малко.

Джудит:

Излязох само за секунда, а цялата треперя.

Патрик:

По-добре си изсуши косата. Десет процента от топлината на тялото излиза през главата.

ЗАПОЧВА ДА БЪРШЕ КОСАТА НА ДЖУДИТ С КЪРПАТА МАЛКО ГРУБИЧКО

Добре е да го запомниш, ако си на кораб, който започва да потъва. Преди да скочиш през борда – сложи си шапка. Освен това ще изглеждаш по-добре като започнеш да се давиш.

ПРОДЪЛЖАВА ДА БЪРШЕ КОСАТА Й С КЪРПАТА

Джудит:

Подсушаваш ме все едно съм кокер шпаньол. Представи си как ще изглежда косата ми след това.

Патрик:

Повярвай ми – никой няма да усети разликата. Наистина трябва да престанеш да излизаш без основателна причина.

Джудит:

Притесних се за теб!

Патрик:

Мога да се грижа добре за себе си. Правя го от години.

Джудит:

И как ти се получава?

ПАТРИК СВЪРШВА ДА СУШИ КОСАТА Й И ЗАПОЧВА ДА СУШИ НЕГОВАТА

Патрик:

Съжалявам, че съм те притеснил. В моментен порив реших да направя нещо неочаквано.

Джудит:

Защо?

Патрик:

Ако знаех защо, нямаше да е неочаквано. Не знам.... Искаш ли малко студена пица?

Джудит:

Да, скокни и ми донеси.

Патрик:

Може да изядеш половината от моето парче...

ПОГЛЕЖДАТ СЕ И СЕ УСМИХВАТ

О, скъпа Джудит. Какви глупаци сме само.

Джудит:

Казваш го така все едно е нещо лошо.

Патрик:

А не е ли?

Джудит:

Не винаги.... Трябва ми помощ с ботуша.

ЛЯГА НА ПОДА И ВДИГА КРАКА С ТЕСНИЯ БОТУШ КЪМ ПАТРИК

Патрик:

Защо е толкова тесен? Отиди и си купи един номер по-големи.

Джудит:

Няма да купувам повече. Последният ми чифт ботуши изкараха двайсет години. Така, че ще си умра с тези.

Патрик:

Е, това е много весело. Пазаруваш за вечността.

СЪБУВА И ДВАТА БОТУША. ЕДИНИЯ ТРУДНО, ДРУГИЯ С ЛЕКОТА

Джудит:

Е, това беше козметичната част, да преминем към същността (към съществената част) ПРОТЯГА РЪЦЕ КЪМ НЕГО ДА Я ВДИГНЕ ОТ ПОДА. ТРУДНО Ъ Е ДА СТАНЕ И ИЗПЪШКВА

Забелязал ли си, че всяка физическа дейност е придружена от някакъв звук като започнеш да остаряваш? Пъшкаш докато ставаш, пуфтиш докато сядаш, охкаш когато вдигаш нещо тежко. Разпаковането и подреждането на покупките е цяла бийт-бокс композиция.

ПАТРИК ВЗИМА ПАРЧЕТО ПИЦА И ГО РАЗКЪСВА НА ДВЕ. ПОДАВА НА ДЖУДИТ НЕЗАХАПАНАТА ПОЛОВИНА

....Надявам се си е струвало усилието.

И ДВАМАТА ОТХАПВАТ И КИМВАТ В СЪГЛАСИЕ

Джудит/ Патрик:

(ЗАЕДНО) Да...!

ТОВА КАРА И ДВАМАТА ДА СЕ ЗАСМЕЯТ

Патрик:

Малко топло какао?

Джудит:

Мислех, че искаш да си легнеш.

Патрик:

Не очаквах среднощна разходка в снега. Ще ни стопли.

Джудит:

Добре. Въпреки, че едно бренди ще има същия ефект и е по-бързо.

Патрик:

Нямам бренди.

Джудит:

О, Патрик! Разбира се, че имаш!

Патрик:

Честно, аз – (ПРЕДАВА СЕ).... Но това е неотворена , 6-годишна отлежала бутилка

Мартел ХО Коняк.

Джудит:

Звучи чудесно. Може да си направим гаргара с него.

Патрик:

Пазя я за специален повод.

Джудит:

Да си я пиеш сам?

ТОЙ СЕ ОТПРАВЯ КЪМ КУХНЯТА

Патрик:

Е, добре де.

Джудит:

Може би с малко кока кола?

Патрик:

(ИЗЛИЗАЙКИ ОТ СТАЯТА)Не! Категорично не! Има чаши за коняк в бюфета.

ДЖУДИТ ВЗИМА ЧАШИТЕ ОТ БЮФЕТА КАКТО Е БИЛА ИНСТРУКТИРАНА.

ПАТРИК СЕ ВРЪЩА ОТ КУХНЯТА С БУТИЛКА МАРТЕЛ ХО КОНЯК

Патрик:

Вземи я. Трябва да си сваля мокрите чорапи. Имам чувство, че се съвокуплявам с гъба.

ДЖУДИТ ДЪРЖИ БУТИЛКАТА ДОКАТО ПАТРИК ЗАПОЧВА ДА СВАЛЯ

ЧОРАПИТЕ СИ. ПОСТАВЯ ЧАШИТЕ И БУТИЛКАТА НА МАСАТА. ПАТРИК

ИЗБЪРСВА БОСИТЕ СИ КРАКА С ПЕШКИРА

Джудит:

Ще има ли лекция и за брендите?

Патрик:

Не, ако не искаш. ...Въпреки, че може би ще успееш да доловиш аромата на розов пипер и кориандър, букета от смокинов компот и сладките и меки нюанси на пчелен восък и санталово дърво.

Джудит:

Съмнявам се да усетя нещо от тези неща.

Патрик:

Ако усетиш нещо – ще бъда много разочарован. Ще налееш ли две чаши – не пълни.?

ДЖУДИТ ОТВАРЯ БУТИЛКАТА И НАЛИВА

Джудит:

Странно е когато си купуваме глезотийки за да им се наслаждаваме сами. От една страна е срамно да не ги споделим с някой. От друга изяждаш и изпиваш всичко сам. Двойни порции и дози. Повечето неща са по-хубави когато ги споделяш. Сигурно не си съгласен?

Патрик:

Зависи от обстоятелствата.

ТОЙ ВДИГА ЧАШАТА С БРЕНДИ И Я ПОМИРИСВА

...О, това обещава да е добро.

И ДВАМАТА ОТПИВАТ ОТ БРЕНДИТО

Джудит:

Прекрасно е. Сега разбирам защо е скъпо.

Патрик:

Получаваш това за което плащаш. Това е като да си купиш евтини обувки. Не си заслужава в края на краищата. Можеш да платиш десет пъти по-малко за бутилка бренди, но тогава получаваш чаша с кафяв алкохол вместо богат и безценен празник на сетивата.

Джудит:

А ние имаме повод за празник, нали?

Патрик:

Че не замръзнахме до смърт?

Джудит:

Да, като начало. Но и това, че не сме сами по време на бурята. Да си хванат в капан в къщи съвсем сам би било ужасно. Трябва да си много смел. Или да си като теб.

Патрик:

Просто се фокусирам върху работата си и върша разни неща.

Джудит:

О, радвам се, че пак повдигна тази тема – с какво си изкарваш хляба? Продължаваш да отбягваш тази тема. Да не си в разузнаването? шпионажа

Патрик:

Не. В канализацията.

Джудит:

Каквото и да е, Патрик, сигурна съм, че не е чак толкова зле.

Патрик:

Не в буквалния смисъл. Аз отварям дистанционно шлюзове, проверявам за запушвания, пиша оценки, правя разписания. Подържам системата за да може да работи. Аз съм национален контролор по канализацията. Това е моят уникален принос към света.

Джудит:
Тогава защо си толкова потаен?

Патрик:
Защото се занимавам с лайна (глупости) по цял ден!

Джудит:
Е, всички го правим! Но, на теб поне ти плащат за това.

Патрик:
Потискащо е! Като, че ли нарочно съм си намерил унижителна работа и съм решил „Това е за мен”.

Джудит:
Е, поне не си на „терен” – вършиш всичко от комфорта на офиса си.

Патрик:
Но, сега разбираш защо не говоря за това. (ПОГЛЕЖДА БРЕНДИТО СИ) Предполагам това е причината защо понякога търся бягство в по-фините(изискани) неща в живота. Хората чуват с какво се занимавам и отстъпват крачка назад. Няма нужда да се притеснявам от социална дистанция. И бог да ми е на помощ, ако съм в самолет и пътника до мен ме попита какво работя. Започнах да им казвам, че съм писател. В края на всеки ден трябва да пиша отчет за канализационните дейности през деня, така че не лъжа. А след това ме питат “О, написали ли сте нещо, което е подходящо за четене край басейна?”

Джудит:
Е, трябва да си наистина умен за да можеш да го правиш. Сигурна съм, че се изискват големи технически умения.

Патрик:
Първоначално да, но след време става машинално. Затова предполагам са ме наели точно мен.

ИЗПИВА БРЕНДИТО СИ БЕЗ ДА КАЖЕ НЕЩО

Джудит:
И аз съм работила доста шокиращи неща. Ще умреш от смях ако ти ги кажа. (ПОГЛЕЖДА ГО) Една от тях беше - ...опитвах кучешка храна.(бях дегустатор на кучешка храна)

Патрик:
(ПОГЛЕЖДА Я) Шегуваш се. (Не може да е истина)

Джудит:
О, да истина е. Не се шегувам – съществува такава професия. Може да провериш. Проблема е в това, че кучетата ядат почти всичко и за производителите е трудно да разберат, коя храна кучетата предпочитат. И искат да са сигурни, че вкуса и мириса са ОК. Така, че наемат човек да дегустира всички варианти и да им докладва. Седя на бюро пред редица консерви, отварачка за консерви, салфетка и голяма лъжица.....У - у - ф!..... Но ако успееш да спреш да мислиш какво ядеш, не е чак толкова гадно. Агнешко с ориз ми беше любимото. Говеждо в сос не чак толкова. Но пък не ти се налага да си купуваш обяд. Но бързо ме уволниха – казаха ми, че небцето не ми е толкова изискано за кучешка яхния. Предполагам, че ще се съ согласиш с тях. Но пък мога да разказвам за това на хората в самолета. Ако ми се отдаде възможност да пътувам. „Ям кучешка храна” ще кажа, а те ще отговорят „О, колко ужасно, но поне не работите в канализацията!”

ПАТРИК КИМВА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ И СЕ ЗАСМИВА. НО СЛЕД ТОВА ИЗГЛЕЖДА СЕ РАЗПЛАКВА

.....О, Патрик. Ядоса ли се? Беше само шега.

Патрик:
(ТЪЖНО) Не, не е това. Аз просто -... Пропилях ли си живота?

Джудит:

Да, така ми се струва.

Патрик:

(ОБОДРЕН) О, благодаря ти! Колко успокояващо!

Джудит:

Ти попита. Плюс това – все още не си умрял! Не си пропилял всичко докато си жив.

Винаги има време за един грандиозен финал. Хайде да пием за това!

ПАТРИК НЕ ПОМРЪДВА

Хайде де! Един тост за щастливия край.

ПАТРИК ИЗБЪРСВА ОЧИТЕ СИ И СЕ УСМИХВА НА ДЖУДИТ. ВДИГАТ ЧАШИ

....Трябва да се пенсионираш. Да излезеш от канализацията докато все още можеш.

Патрик:

Няма да ме пуснат – много съм важен за гладкото протичане на процеса. До гуша съм в него.

Джудит:

О, винаги сме важни до деня, в който те решат, че не сме важни вече. И след това ни правят едно голямо изпращане. Или, което е по-често срещано в наши дни –изпращат ни уведомително писмо: „Не идвайте на работа утре. Заместихме ви с по-млад и по-амбициозен човек”. Или с компютър. Или някой в Китай ще го върши на половин цена. Или – „След внимателен анализ и обсъждане, решихме, че не ви харесваме. Вие сте прекалено щастлив човек за нас и следователно сте постоянно и дразнещо напомняне колко дяволски нещастни сме всички ние.” Стана доста дълго уведомително писмо. Травматично е да го прочетеш . Но трябва да отвърнеш на удара. Мисли позитивно или ги убий всички тях.

Патрик:

Права си. Трябва поне да опитаме да направим нещата по-добри.... Наистина ли мислиш, че все още не е късно?

Джудит:

Никога не е. Поне така гласи поговорката.

Патрик:

Иска ми се да е истина. Но пък тогава ще трябва да се променя. А съм твърде стар за промяна.

Джудит:

Тогава спри да бъдеш стар. Това е – проблема е решен. Трябва с това да си изкарвам хляба.

И ДВАМАТА ОТПИВАТ ОТ БРЕНДИТО

Патрик:

....Мисля, че бурята ще отмине тази вечер. Забелязах силен вятър от запад. Често издухва облаците.

Джудит:

О. Това ще бъде твърде бързо. Помислих си, че ще остана поне седмица.

Патрик:

Да видим как ще изглеждат нещата на сутринта. Често няма промяна. Джудит, имаш ли нещо против ако -...ако просто поседим без да говорим за малко. В компания, но в тишина. Не искам молбата ми да прозвучи грубо.

Джудит:

Няма проблем. Често съм сама и си прекарвам времето в пълно мълчание. Ще бъде приятно да го направя в компанията на някой друг.

Патрик:

Добре.

ТЕ СЕ НАСТАНЯВАТ УДОБНО И ЗАМЪЛЧАВАТ. НАСЛАЖДАВАТ СЕ НА ТИШИНАТА. СВЕТЛИНИТЕ УГАСВАТ

ВТОРА СЦЕНА

ПО ВРЕМЕ НА ТЪМНИНАТА СЕ ЧУВА СЪОБЩЕНИЕ ПО РАДИОТО (ГЛАС НА РАДИОВОДЕЩ): Добри новини по отношение на времето. Неочаквани силни ветрове са отвяли облаците позволявайки на снегорините да почистят пътищата. И грее слънце. Това също ще помогне да се разтопи леда и снега. Полицията предупреждава да сме внимателни и ни съветва да предприемаме само наложителни излизания. Но, ако сте достатъчно смели и имате нужда да се запасите с хляб и яйца може да излезете за малко днес след обяд. Просто се облечете дебело и внимавайте да не паднете. Повече подробности след....

ЗАПОЧВА МУЗИКА ПО РАДИОТО. ПРОДЪЛЖАВА ДОКАТО СЦЕНАТА СЕ ОСВЕТЯВА. НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН Е. ДЖУДИТ Е ОБЛЕЧЕНА СЪС СЪЩИТЕ ДРЕХИ , НО ПАЛТОТО И БОТУШИТЕ Й СА НА ПОДА И ИЗГЛЕЖДА, ЧЕ СА НОСЕНИ НАСКОРО. ЧАШИТЕ, БУТИЛКАТА С БРЕНДИ И ПАРЧЕТО ПИЦА ГИ НЯМА. ПЕРДЕТАТА СА ПОЛУСПУСНАТИ И ПРЕЗ ТЯХ МИНАВА СЛЪНЧЕВА СВЕТЛИНА. ДЖУДИТ ПРИБИРА БОТУШИТЕ И ЗАКАЧА ПАЛТОТО СИ. ОТИВА В КУХНЯТА И СЕ ВРЪЩА С КАФЕ И ЧИНИЯ С ПРЕПЕЧЕНИ ФИЛИЙКИ. В ТОЗИ МОМЕНТ ВЛИЗА ПАТРИК СПРЕТНАТО ОБЛЕЧЕН В ДРУГИ ДРЕХИ

Джудит:

(НАДВИКВА МУЗИКАТА) Добро утро. Надявам се нямаш нищо против – приготвих си закуска. Искаш ли филийка?

ТЯ МУ ПРЕДЛАГА ЧИНИЯТА С ПРЕПЕЧЕНИ ФИЛИЙКИ. ПАТРИК ПЪРВОНАЧАЛНО ОТКАЗВА, НО ПОСЛЕ РАЗМИСЛЯ И СИ ВЗИМА

Патрик:

Ще препека още.

Джудит:

(НЕ ГО ЧУВА) Какво?

Патрик:

(ИЗКЛЮЧВА РАДИОТО) Не се притеснявай – ще препека още.

Джудит:

Добре. Супер. Прекрасен ден.

Патрик:

Не погледнах.

Джудит:

А трябваше. Нещата са съвсем различни.

ПАТРИК ОТИВА ДО ВРАТАТА И Я ОТВАРЯ. НЯМА НИТО ВЯТЪР НИТО СНЯГ, САМО СЛЪНЦЕТО ГРЕЕ

Патрик:

О, добре. Все още има доста сняг, но това е добро начало.

Джудит:

Добре ли спа?

Патрик:

Като бебе. Много необичайно за мен- обикновено спя спокойно когато има друг човек в къщата. Не, че често се случва. (ПОГЛЕЖДА ОТНОВО НАВЪН) Вече почистват пътищата.

Джудит:

Да.

Патрик:

Това е добре.

Джудит:

(НЕ Е НАПЪЛНО СЪГЛАСНА) ...Да....

Патрик:

(ОТХАПВА ОТ ФИЛИЙКАТА) Нов ден.

ТОЙ ЗАТВАРЯ ВРАТАТА

....Има малко странен вкус.

Джудит:

Това е само препечена филийка.

Патрик:

Имаш невероятна дарба. Всичко което правиш има различен вкус от нормалния. Как го постигаш?

Джудит:

Предава се от поколение на поколение. Майка ми беше ужасна готвачка. Това беше единственото нещо за което винаги можеше да разчиташ на нея. Е, ами....предполагам, че трябва вече да си тръгвам.

Патрик:

Мислиш ли, че е безопасно? Още е много бяло навън.

Джудит:

Трябва да си проверя къщата. Не знам дали е още там. А съм и сигурна, че си имаш работа за вършене. Не искаш да продължавам да те безпокоя.

ПОСЛЕДНОТО ГО КАЗВА КАТО ВЪПРОС, НО ПАТРИК НЕ ОТГОВАРЯ. ДЖУДИТ СИ ДОПИВА КАФЕТО

...Ще ти оставя кекса.

Патрик:

Е, не е нужно.

Джудит:

Когато го ядеш – може да си мислиш за мен.

Патрик:

Ще бъде трудно да не си мисля за теб.

Джудит:

А когато пускам водата в тоалетната аз ще си мисля за теб.

Патрик:

Моля те недей.

Джудит:

...Оставих четката за зъби в чаша в кухнята. Почистена е. И както виждаш направих леглото на кресло съвсем сама и успях да не си отрежа някой крайник при този процес.

Патрик:

Е, браво..... Знаеш ли, че си си облякла пуловера наопаки? И не само него.

Джудит:

Нямах чисти дрехи и реших да ги облека наопаки. Умно нали?

Патрик:

Може би, но приличаш на плашило втора употреба.

Джудит:

Да, точно този ефект търсех.Патрик, мога ли да те прегърна (да ти дам една прегръдка) и да ти кажа „благодаря“? За това, че се грижи за мен.

Патрик:

Не смятам, че е необходимо. Но може да ми дадеш възглавниците.

ДЖУДИТ МУ ПОДАВА ВЪЗГЛАВНИЦИТЕ , КОИТО СА НА КРЕСЛОТО. ДОКАТО

ТОЙ ВЗИМА ВЪЗГЛАВНИЦИТЕ ТЯ ГО ПРЕГРЪЩА. ВЪЗГЛАВНИЦИТЕ СА
МЕЖДУ ТЯХ И ГИ ПРЕДПАЗВАТ ДА СА МНОГО БЛИЗО ЕДИН ДО ДРУГ.
ПАТРИК СЕ ОТДРЪПВА

Джудит:

Е, все пак те прегърнах – нямаш късмет!

ТЯ ГО ПУСКА

....а сега по-добре да тръгвам.

Патрик:

Не си изяде филийката.

Джудит:

Не искам да злоупотребявам с гостоприемството ти.

Патрик:

Малко е късно за това.

Джудит:

(ХИЛЕЙКИ СЕ) Пак ли се шегуваш?

Патрик:

Не, доколкото знам.

Джудит:

Е, трябва да си нахлузя ботушите.

ЗАПОЧВА ДА СИ ГИ СЛАГА

...Мислиш ли, че ще има още бури тази зима? Доста ми хареса тази. По-различна от обикновените . Мислех си да те попитам- ...въпреки, че знам, че ще кажеш „не”, ама какво от това.

Патрик:

Какво?

Джудит:

Искаш ли да дойдеш на чай ?

Патрик:

Чай? Какво искаш да кажеш -..?

Джудит:

Следващия уикенд. В моята къща. Ако не искаш може да не идваш. (ТОЙ НЕ КАЗВА НИЩО) ...А ако следващия уикенд не ти е удобно може да измислим нещо за следващия месец? През лятото? (ВСЕ ОЩЕ НЯМА РЕАКЦИЯ ОТ НЕГО) Или след година или две? Може да почакаме докато умра, но тогава няма да е така забавно...! (ТЯ СЕ ОТКАЗВА) Както и да е. Къде ми е шала?

Патрик:

Какво ще кажеш за утре?

Джудит:

(ИЗНЕНАДАНО) Утре? Ами, е... да. Няма ли да работиш?

Патрик:

О, да вървят по дяволите!

ДЖУДИТ СЕ ЗАСМИВА НА ТОВА

Джудит:

Добре тогава. Ама сигурен ли си? Не те ли дразня?

Патрик:

Да, права си – по-добре да почакаме до следващата година.

Джудит:

Не, не – утре е добре. Ще се опитам да не говоря много. Или да готвя. Или да изглеждам все едно са ме извадили от центрофугата.

Патрик:

А аз ще се опитам да бъда по-ведър.

Джудит:
Хайде да не си поставяме толкова високи изисквания. В колко часа -в 13ч?

Патрик:
Перфектно. Да. Това ще бъде –

Джудит:
По-добре провери какво ще бъде времето първо. Преди да потеглиш през полето. Не искаш да попаднеш в плен на лошото време през нощта. А може да се случи както добре знаеш.

Патрик:
Добре.

Джудит:
Добре – ботушите са на краката. Палтото, шапката и шала...

ОБЛИЧА ГИ. ПАТРИК Й ПОМАГА С ПАЛТОТО

Патрик:
Защо не останеш да си допиеш кафето. Все още е доста студено навън.

Джудит:
Това ми е втората чаша. Будна съм от часове. Е – до утре? Не знам как ще се получи. Може да бъде абсолютна катастрофа.

Патрик:
Хайде да не предвиждаме какво ще се случи. Да се насладим на катастрофата когато се случи.

Джудит:
Съгласна. Много здравомислещ човек си.

Патрик:
Знам. Извинявай.

Джудит:
Извинението се приема... О, боже....Не обичам сбогуванията. Мразя ги. Така, че няма да кажа „довиждане” – направо ще си тръгна. Бегом през вратата.

Патрик:
Ама, поне да се –
ДЖУДИТ ОТВАРЯ ВРАТАТА И ИЗЧЕЗВА. ПЪРВОНАЧАЛНО ПАТРИК Е ИЗНЕНАДАН ОТ БЪРЗОТО Й ТРЪГВАНЕ, НО СЛЕД ТОВА ОТИВА ДО ВРАТАТА И НАБЛЮДАВА ДОКАТО ТЯ ВЪРВИ

(ИЗВИКВА) Внимавай да не се спънеш в - Е, няма нищо. Ставай! ТОЙ Й МАХА, НО РАЗБИРАМЕ, ЧЕ ТЯ НЕ МУ МАХА В ОТГОВОР. ПАТРИК ОСТАВА ОЩЕ НЯКОЛКО СЕКУНДИ И ПОСЛЕ ЗАТВАРЯ ВРАТАТА. ОГЛЕЖДА ПРАЗНАТА СТАЯ. ОТИВА ДО РАДИОТО И ГО ВКЛЮЧВА. СВИРИ СЪЩАТА ВАЛСОВА МУЗИКА ОТ ПРЕДНАТА ВЕЧЕР. ТОЙ ПРАВИ НЯКОЛКО ТАНЦОВИ СЪПКИ.

СЛЕД ТОВА ПОГЛЕЖДА КЪМ ОСВЕТЕНИТЕ ОТ СЛЪНЦЕТО ПЕРДЕТА. ОТИВА И ГИ ОТВАРЯ С ВЪЖЕНЦЕТО, МУЗИКАТА ПРОДЪЛЖАВА ДА СВИРИ. КОГАТО ЗАВЕСИТЕ СЕ ОТВАРЯТ СЕ ВИЖДАТ ВЕЧЕ ДВА СНЕЖНИ ЧОВЕКА ЕДИН ДО ДРУГ. ДЖУДИТ Е НАПРАВИЛА И ВТОРИЯ СНЕЖЕН ЧОВЕК ПО-РАНО СУТРИНТА. ЕДИНИЯ Е ОБЛЕЧЕН ПРИБЛИЗИТЕЛНО КАТО ДЖУДИТ, А ДРУГИЯ КАТО ПАТРИК.

КОГАТО ГИ ВИЖДА ПАТРИК ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ СИЛНО. ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ СМЕЕ ДОКАТО МУЗИКАТА ПРОДЪЛЖАВА ДА СВИРИ И СВЕТЛИНИТЕ УГАСВАТ.....

К Р А Й